

NKP(Maoist) temsilcisiyle söyleşi:

“Silahlı düşman, silahla yıkılır”

NKP(M) adına görevlendirilen ve diplomatik görüşmeler yapmak üzere Londra’da bulunan ve Nepal Komünist Partisi (Maoist) adına, 7 parlamenter Politik Parti ile Görüşme ve Diplomasi Komitesi Temsilcisi olarak görev yapan Suresh Ale Magar ile Nepal’deki güncel gelişmeler üzerine bir söyleşi gerçekleştirdik

- * Biz düşmanın barış yoluyla yıkılacağına inanmadık
- * Nepal’de cumhuriyetten sonra bile Yeni Demokratik Devrim’in halen gerçekleşme ihtiyacı vardır
- * Kadınlar, Halk Kurtuluş Ordusu’nun yüzde 40’ını oluşturuyor

RÖPORTAJ - SAYFA 11

Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

Yıl: 4 • Sayı: 100 • 16-30 Kasım 2006 • Fiyatı: 1.000.000 TL (1 YTL)

www.kardelenyayimcilik.org • e-mail:devrimcidemokras@superonline.com

Ecevit ezilenler üzerinde sistemin sopasıydı

Bir süredir komada olan Ecevit hayatını kaybetti. O, “halkın umudu Karaoğlan” denilerek yaşamı ve ölümüyle halklarımıza düşmanlığın sembol isimlerindendi

Ecevit, devletin sadık bekçisiydi

Uzun zamandır komada olan Ecevit öldü. Kemalist devletin sadık bir bekçisi olan Ecevit’in ölümü üzerine tüm devlet erkani ve burjuva medya taziyelerini sunarak Ecevit’i büyük siyasetçiliğin, milliyetçiliğin, bağımsızlıkçılığın, devletçiliğin, barışseverliğin ve dürüstlüğü’nün sembolü ilan ettiler. Özellikle suni gündem olan “irtica” meselesi üzerinden yaratılan laik-antilaik tartışmalarında “laik”liğin sembolü ilan edilen Ecevit’in ölmesi egemen sınıflar açısından bulunmaz bir fırsat yarattı.

O bir aldatma ve yalan makinasıydı

’70’li yıllarda derinleşen güçlü ekonomik ve siyasi krizin bir sonucu olarak, yükseliş trendindeki devrimci durumun ve bunun bir sonucu olarak toplumun büyük-köklü değişim arzularını bastıramayan düzenin temsilcilerinden biridir Ecevit. Ecevit sınıf kardeşi Süleyman Demirel ve diğerleri gibi ABD’de eğitim gördükten sonra düzenin halkı durdurarak, devrimi boğma barikatı olarak mevzilendirildi. Hitlerci, Musolanicı nasyonal “soslayisit”lerin propaganda argümanlarında tanık olduğumuz işlevsel-etkili bir aldatmaca-yalan makinasıydı Ecevit!

AB niyetini açıkladı

AB Komisyonu, 8 Kasım’da açıkladığı 75 sayfalık “İlerleme Raporu”nda, imzalanan Ek Protokol’e karşın limanların ve havaalanlarının Kıbrıs Rum Kesimi’nin kullanımına açılmadığı tespitinde bulunarak TC’ye 14-15 Aralık’taki liderler zirvesine kadar süre verdi.

SAYFA 10

Mezar yıkımına şehit ailelerinden tepki

Geçmişten beri, değişik illerde çeşitli gerekçeler gösterilerek yapılan mezar saldırılarına bir yenisi daha eklendi. 17’lerin mezarlarına yönelik saldırıdan sonra bu sefer de 1995 yılında Dersim’in Mazgirt ilçesinde şehit düşen 13 MKP/HKO savaşçısının anısına geçtiğimiz aylarda yapılan mezar, sivil araçla köye gelen 4 kişi tarafından kırılırken, köylülerde tehdit edildi.

SAYFA 2

Abartılacak bir şey yokmuş!

Geçtiğimiz günlerde meydana gelen ve özellikle Kuzey Kürdistan’da etkili olan sel felaketinde 40 civarında insan yaşamını yitirenken, milyarlarca liralık maddi hasar meydana geldi. Yetkililer tarafından “abartılacak bir şey yok” denilerek geçiştirilmeye çalışılan bu olay “doğal felaket” şeklinde açıklansa da siyasi iktidarların gerekli önlemleri almamaları bunun yanı sıra bölge arası ayrımcılık yapılarak çalışmaların bilinci kısıtlanması yaşananları “doğal” olmaktan çıkartıp sistemin felaketi durumuna getiriyor.

SAYFA 16

Gözaltında taciz ve tecavüzde 9 yıllık bilanço

Gözaltında Cinsel Taciz ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım Projesi kapsamında hazırlanan raporla 1997 ile 2006 yılları arasında gözaltında tecavüz ile devlet güçleri tarafından gerçekleştirilen kadın kaçırma vakaları ve sistematik işkence bir kez daha gözler önüne serildi.

SAYFA 4

SINIF TAVRI

İsmail UÇAR

AB yolunda ilerleme halklar cephesinde gerilemedir

Geçtiğimiz hafta ülke gündemini meşgul eden önemli gelişmelerden birisi Avrupa Birliği (AB) Komisyonu’nun Türkiye İlerleme Raporu’nu açıklaması oldu.

SAYFA 3

Mezar yıkımına şehit ailelerinden tepki

1995 yılında Dersim'in Mazgirt ilçesinde şehit düşen 13 MKP/HKO savaşçısının anısına geçtiğimiz aylarda yapılan mezar, sivil araçla köye gelen 4 kişi tarafından kırılırken, köylüler de tehdit edildi

Geçmişten beri, değişik illerde çeşitli gerçekçiler gösterilerek yapılan saldırılarına bir yenisi daha eklendi. 17'lerin mezarlarına yönelik saldırıdan sonra bu sefer de 1995 yılında Dersim'in Mazgirt ilçesinde şehit düşen 13 MKP/HKO savaşçısının anısına geçtiğimiz aylarda yapılan mezar, sivil araçla köye gelen 4 kişi tarafından kırılırken, köylüler de tehdit edildi.

Konuya ilişkin bir açıklama yapan Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri Birliği, demokrasi mücadelesinde ölümsüzleşen evlatlarının mezarlarına yapılan saldırıları protesto etti. Bu saldırıların ilk olmadığını belirten aileler yaptıkları açıklamada, "2005 Haziran'ında yaşamını yitiren, MKP/HKO'nun kadro ve savaşçılarında Cafer Cangöz, Aydın Hanbayat, Ali Rıza Sabur, Taylan Yıldız ve Ahmet Perkaş'ın mezarları 26-28 ağustos 2006 tarihinde yapılan saldırılarla tahrip edilmiş ve

etrafındaki fidanlar kırılmıştı. Yine Siirt Kavaközü kırsalında yaşamını yitiren HPG gerillalarının mezarları 5 Mayıs 2006'da tahrip edilmişti. Aynı süreçlerde Siirt'in Erüh ilçesinde, 5 HPG gerillasının mezarları restore edildikten sonra tahrip edilmişti" dediler.

"Sessiz kalmadık, kalmayacağız"

Mezarlara yönelik başlatılan saldırıların bir devlet politikası olduğunu ve bu politikalarla da, çocuklarını sahiplenen ailelerin yıldırılmasının hedeflendiği belirtilen ailelerin açıklamasında, "Saldırıların boyutu ne olursa olsun, bizlerin çocuklarımıza olan bağlılığımızı ortadan kaldıramaz. Bu amaçla yapılan saldırılar karşısında sessizliği tercih etmedik, bundan sonra da etmeyeceğiz" ifadeleri ne yer verildi.

Hozat'ta engellemelere rağmen coşkulu gece

Engellemelere rağmen Hozat Kültür Sanat ve Dayanışma Derneği'nin düzenlediği Kültür Sanat Gecesi'nde yüzlerce kişi bir araya geldi.

Hozat Kültür Sanat ve Dayanışma Derneği'nin, Belediye Düşün Salonu'nda, 11 Kasım'da düzenlediği gece, dernek adına yapılan açılış konuşmasıyla başladı. Açılış

ış konuşmasının ardından dernek bünyesinde çalışmalarını sürdüren Grup Hiwda sahne aldı.

Kazım Koyuncu Mahallesi

Grubun ardından konuşan Hozat Belediye Başkanı Cevdet Konak, Köprübaşı

Mahallesi'nin adının Kazım Koyuncu Mahallesi olarak değiştirilmesi için Hozat halkından destek beklediğini ifade ederek, geceyi düzenleyen dernek yetkililerine emeklerinden kaynaklı teşekkür etti. Konak'ın konuşmasından sonra sahne alan Ozan Ferhat da, seslendirdiği ezgilerle geceye katılanlara duygulu anlar yaşattı.

Munzur'un sesi Hozat'ta yankılandı

Gecede son olarak sahne alan Grup Munzur, seslendirdiği parçalarla gecenin coşkısına coşku kattı. Grup adına yapılan konuşmada; ezilmişliğin, sömürünün, baskıların ve yoz kültürün dayatıldığı bölge insanının kendi kültürüne sahip çıkma zorunluluğuna dikkat çekilerek, "ezilen halklarımız elbet bir gün özgürlüğüne kavuşacaktır" denildi. Gece, Grup Munzur'un seslendirdiği marşların ardından sona erdi.

Geceye Dersim merkez, Ovacık, Pertek, Elazığ, Erzincan ve Hozat'ın birçok köyünden katılanlar olurken, Adana DHP, Konya DHP, Dersim Kültür Derneği, Dersim Belediye Başkanı Songül Erol Abdil, Pertek Belediye Başkanı Kenan Çetin, Emegın Partisi Hozat ilçe örgütü, DTP Hozat ilçe başkanı ve Dersim Haklar ve Özgürlükler Cephesi de destek mesajları gönderdiler.

etkinliği düzenleyen Hozat Kültür ve Sanat Derneği'ne teşekkür ediyor.

Murat Yıldız (Öğrenci)

Öncelikle bu geceyi düzenleyen Hozat Kültür Derneğine teşekkürlerimi sunuyorum. Böyle bir gecenin özellikle Dersim ve Hozat halkı üzerinde büyük bir etki bıraktığına inanıyorum. Yapılan bu etkinlik konusunda Hozat gençliğimizin ve halkımızın daha duyarlı olmasını umuyordum. Fakat her şeye rağmen ufak tefek sorunlar haricinde etkinliğimiz coşkulu ve iyi bir şekilde geçti. Gecenin amacına ulaşmasını engellemek isteyenleri ve

gecenin coşkusu azaltmak isteyen gerici kınıyorum.

Taylan Aslan (Öğrenci)

Derneğimizin düzenlediği ve Dersim'in kültürünü yansıtan "Kültür Sanat Gecesi" coşkulu ve iyi bir şekilde geçti. Geceye ezgileriyle destek sunan sanatçılara, bizlere bu anlamlı geceyi düzenleyen Hozat Kültür ve Sanat Derneği'ne ve her konuda halka destek veren belediye başkanımız Cevdet Konak'a teşekkürlerimi iletiyorum. Hozat halkı için çok güzel ve unutulmayacak bir gece oldu. Bu tür etkinliklerin yapılması güzel, ileriki dönemlerde de umarım devamı gelir.

Devrimci Demokrasi'den

Her yıl bütçenin büyük bir kısmını savaş, silahlanma ve IMF-Dünya Bankası'na yapılan faiz ödemeleri için ayıran devletin, alt yapıya dönük hiçbir somut adım atmaması nedeni ile, sel-deprem vb afetlerde binlerce insanımız yaşamını yitiriyor. Geçtiğimiz günlerde özellikle Kuzey Kürdistan'da etkili olan yağışlar bu alt yapı yetersizliğiyle birleşince onlarca insan yaşamını yitirdi. Bölgedeki binlerce insan yaşanan su baskınları sonucu evlerinden olurken, üretici köylü ise büyük bir ekonomik yıkım ile yüz yüze kaldı. Bu durum karşısında devlet yine gerçek yüzünü teşhir etmekten korkmayarak yoksul halkları bir kez daha görmezden geldi. Kuzey Kürdistan'da yaşanan bu sel olayında devletin diğer bölgelerdeki doğal afetlere yaklaşımından farklı bir hat izlediğini ve ne bir düzmece yardım hazırlığı içerisine girdiğini, ne de bunun üzerine gidecek kurullar oluşturduğunu gör(e)medik. Bunun da ötesinde başbakan Tayip Erdoğan, durumun abartıldığını açıklayarak, yağıştan etkilenen illerin afet bölgesi ilan edilmesinin gerekmediğini söyledi.

Bu sözleri ona söylenen ve başbakanın da dışında devletin bu duruma karşı kayıtsız kalmasının nedeni açıktır ki Kürt halkının yıllardır süren ulusal devrimci mücadelesidir. İşte bu yüzden ki yıllardır devlet tarafından hep baskı altında tutulmaya çalışan, katliamlarına maruz kalan Kürt halkının doğal afetle karşı karşıya kalması devletin hiç de umurunda değildir. Devlet, bunun yerine Kürt halkının kendi iradesiyle seçtiği yerel yönetimleri düzmece komplolarla alaşağı etmeyi tercih etti. Ve denilebilir ki Türk hakim sınıfları; "bizim yapmadığımızı doğal afet yapıyor" diyerek durumdun hoşnut olmuş, ekranlarda üzüldüklerini ifade etseler de sinsi sinsi gülüşlerdir. İşte devletin sözde halka hizmet için oluşturduğu kurumların hareket tarzı, düşünce sistematigi! Devletin "En iyi Kürt ölü Kürt'tür" söyleminin pratik yansıması, bu "devlet afeti"nde iyice gün yüzüne çıkmıştır.

Kuzey Kürdistan'da onlarca insanın ölümünün abartıldığını söyleyen devlet, bir yandan gündemi saptırırken, öte yandan sessiz sedasız bir şekilde Susurluk sanığı Sedat Edip Bucak'ı ve 2000 yılında silahları ile eylem yapan polisleri sözde "Türk milleti" adına aldığı "bağımsız, hukuksal" kararlar ile bir bir aklamaktan da öte bunları meşrulaştırıyor. Elbette bu devletin ülkemiz halkları için bir karar almadığını, alamayacağını ve kendi tetikçilerini cezalandır(a)mayacağını biliyoruz. Devletin, Terörle Mücadele Yasası yürürlüğe girdiğinden bu yana faşist yönelimli hukuksal anlayışını ve kontra örgütlenmelerini daha da pervasızlaştırarak, ülkemiz halklarının nefes borularını boğmaya yönelik adımlar attığını bir kez daha belirtmemiz gerekir. TMY'nin bu yansımalarının ilk etkili yansımalarını şu günlerde ESP, Atılım gazetesi ve diğer devrimci-demokratik kurumlara yönelik düzmece saldırılarda görüyoruz. Halkın nefes alma boruları olan komünist, devrimci ve demokrat hareketin seyrinin istendiği gibi olmaması yüzünden ülkemiz halklarının çözüm arayışları ve kendiliğindenci hareketleri devlet ve onun uzlaşmacı uşakları tarafından boğulabiliyor.

Öte yandan seçimlerin yaklaşması ile birlikte egemen sınıflar arasındaki klik dağaları da sürüyor. Her bir sömürücü klik, ülkemiz ezilen halklarını ve uluslarını seçimleri kazanmak için bir kendisine bir kaldıraç yapmaya çalışıyor. Devletin psikolojik, stratejik yöneliminin kilit isimlerinden olan kontracı Mehmet Ağar'ın, Kürt ulusal mücadelesinin belirlediği "barış" politikasını ince ince okşayan nağmeleri bunun en bariz örneği durumunda. Öyle ki yıllarca Kürt ulusuna yönelik imha saldırılarında Büyükanıt ile kol kola en aktif görevlerde yer alan Ağar, Kürt ulusal sorunun "çözümü" için adres olarak kendisini gösterebilmektedir.

Ülkemizde bu gelişmeler süre gelirken; Amerika'daki hakim sınıflar emperyalist saldırganlıklarına hazırladıkları yeni rota için deri değiştirme hazırlığına girdiler. Başta Maoizm'in bayrağı altında halkın iktidara yürüdüğü Nepal'de, Hindistan'da, Filipinler'de ve işgale karşı direnen Irak ve Filistin olmak üzere dünyanın birçok yerinde halkların direnişine çarpan emperyalist yağmacılar, Ortadoğu ve diğer bölgelerdeki yönelimlerini daha isticrarlı bir çizgiye oturtma çabası içindeler. "Demokrasi", "insan hakları", "insanca yaşam" yalanları arkasına gizlenen AB emperyalistlerinin halen başta ülkemiz halkları olmak üzere yoksul-bağımlı-yarı bağımlı ülke halklarının gözünde umut olmaya devam etmesine karşın ABD emperyalizmi ve onun Ortadoğu'daki eli olan İsrail siyonizmi dünya halkları önünde olmaya devam ediyor.

BAŞSAĞLI

İsmail Arslan

Yoldaşlarımızın babası İsmail Arslan, yaşadığı sağlık sorunlarından dolayı vefat etmiştir. Arslan ailesi ve yoldaşlarımızın başı sağolsun.

YURTİÇİ HESAP NO:
Ertay ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Akşaray Şubesi: 0094208-6
İş Bankası İst. Akşaray Şubesi: 1002 30000 1153114

YURTDIŞI HESAP NO:
Ertay ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Akşaray Şubesi: (Euro) 3013710-9
İş Bankası İst. Akşaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308
Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRF) 00235699

ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT

Abone Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	12 YTL	35 EURO
1 YILLIK	24. YTL	70 EURO

YİMPAŞ olayı ve su yüzüne çıkan çelişkiler

YİMPAŞ olayı holdinglerin ülke ekonomisine verdiği zararlar ve bunlara güvenerek birikimlerini buralara aktaran emekçilerin yaşadığı mağduriyet üzerinden değil, daha çok kliklerin birbirlerinden puan alma hesabıyla yürüttükleri "kirli çamaşırları ortaya dökme siyaseti" eşliğinde gündeme getirildi

İçinden geçtiğimiz süreç egemen sınıfların kendi aralarındaki klik dalaşının kızıştığı ve çeşitli vesilelerle su yüzüne çıktığı gelişmelere tanıklık ediyor. Bu klik çatışmaları üzerinden yaratılan gündemlerle halk kitleleri, taraf olmaya çağrılıyor. Yaratılan suni kamplaşmalarla toplumu atomize etmenin ve emekçileri kendi gündemlerinden uzaklaştırmanın da zemini böylece yaratılmış oluyor. Yakın zamana kadar egemen sınıfların ön plana çıkardıkları söylem "bölücü-lük" söylemiyken, son zamanlarda kendi aralarındaki klik dalaşının da güçlenmesine paralel "irtica" eksenli bir kutuplaşma yaratılmaya çalışılıyor. Bu meseleye ilişkin yaptığımız değerlendirmelerde bu tarz suni gündemlerin halkın gündemi olmayacağını, zira bu tarz gündemlerle hedeflenenin, halkı egemen sınıfların su veya bu gerici kliğine yedekleyerek sistem tarafından kendini yeniden üreten bir argümanı olarak ele alındığına değinmiştik.

AKP hükümetinin son dönemde devletin özellikle rant kapısı olan kurumlarına dönük olarak içinde bulunduğu bürokratik atak ve bunun karşılıklı yarattığı panik-atak durumunu çeşitli vesilelerle görüyoruz. En son yaşanan YİMPAŞ olayının meselenin özüne aykırı bir şekilde söz konusu tarafların birbirlerini yıpratmasının bir aracı durumuna getirildiğini hep birlikte izledik. Zira AKP hükümeti 2002 seçimleri öncesi hem liberal bir söylem tutturmuş, hem de "3 Y, yoksulluk, yolsuzluk, yasaklarla mücadele" söylemiyle demokrat bir profil çizme çabası içinde olmuştuk. Bu söylemlerle prim yapmaya çalışan AKP'nin bunda başarılı olmadığını söylemek güçtür. Öyle ki bırakalım halkı, seçimlerden sonra bazı devrimci dostlarımız dahi AKP'nin seçimlerdeki başarısını "statükonun yıkılışı" olarak selamlamaktan geri durmamışlardır. Şimdi ise karşı klik ve özellikle önümüzdeki dönem için görevle talip olduğuna her fırsatta göstermeye çalışan ve bu kliğin havariliği misyonunu üstlenerek ajitatif çıkışlar yapan CHP'nin bu

olay özgülüğünde yapmaya çalıştığı AKP'nin söz konusu imajını zedeleme çabasıdır. YİMPAŞ olayı holdinglerin ülke ekonomisine verdiği zararlar ve bunlara güvenerek birikimlerini buralara aktaran emekçilerin yaşadığı mağduriyet üzerinden değil, daha çok kliklerin birbirlerinden puan alma hesabıyla yürüttükleri "kirli çamaşırları ortaya dökme siyaseti" eşliğinde gündeme getirildi.

AKP Yozgat Milletvekili İlyas Arslan'ın cenaze töreninde YİMPAŞ yönetim kurulu başkanı Dursun Uyar ile bakanların yanyana yer aldığı fotoğrafların başında yer almasıyla gündeme gelen ve bazı AKP'li milletvekillerinin de YİMPAŞ'la olan ilişkilerinin açığa çıkmasıyla derinleşen süreç adeta bir çamur atma yarışına dönüştü. Daha önceden şirketin halka arz işlemlerini Sermaye Piyasası Kanunu'na aykırı gerçekleştirdiği için hakkında açılmış davalar bulunan Uyar için, Almanya'da bulunan binlerce gurbetçiye dolandırdığı gerekçesiyle söz konusu ülkenin yetkili makamları tarafından arama kaydı (difüzyon) çıkarılmış ve Türk yetkili makamlarından söz konusu kişinin iadesi istenmişti. Adalet bakanlığı ise Türk Interpolü'ne gönderdiği yazıda, Anasaya'nın 38. maddesi ve Suçluların İadesine Dair Avrupa Sözleşmesi'ne (SIDAS) göre hiçbir Türk vatandaşının başka bir ülkeye iadesinin mümkün olmadığını, Almanya'da işlediği suçlar nedeniyle Türkiye'de yargılanabilmesi için dava dosyasının Almanya'dan istenmesini talep etti. Anayasa'nın Uyar'a koruma sağlayan 38. maddesi "uluslararası ceza davanına taraf olmanın gerektirdiği yükümlülükler hariç olmak üzere, vatandaşlar suç sebebiyle yabancı bir ülkeye verilemez" derken, SIDAS ise "her akit taraf tebasını iade etmemek hakkına haiz olacaktır" diyor. Dursun Uyar'la ilgili hukuki süreç bu minvalde seyrederken komprador sermayenin politik arenadaki temsilcileri tarafından sahneye konan oyun yine göz boyamaya dönük olarak gelişiyor.

Özellikle son yıllarda dünya ekonomisindeki krizin en gözle görülür sonuçlarından biri

olan likidasyon sorununu aşmak açısından büyük finans kuruluşlarının ve holdinglerin gözü yastık altında saklanan birikimlere dönmüştü. Karşındaki sermayenin "yüksek faiz" söylemlerine karşı hedef kitlelerinin dini hassasiyetlerini gözetken yeşil sermaye eksenli YİMPAŞ, Kom-bassan gibi kurumlar işletmelerinden "kar payı" vermek vaadinde bulunarak önemli bir kesimin birikimlerini kendi açlarından rezerv durumuna getirdiler. Ancak döviz yönünden ödenen bu kar paylarının iktisadi mantığını sorgulayan yoktu. Ortada herhangi bir işletmesi bile olmadan kar payı dağıtan holdinglerin akan sıcak parayı iyi değerlendiremediği durumlarda tıkanığına ilk kez tanık oluyoruz. YİMPAŞ özgülüğünde yaşanan bu durumun

daha önce 28 Şubat sürecinde bir anlamda yeşil sermayeyi kuşatma altına almaya çalışan karşı sermaye kesimi tarafından yeniden rakibini yıpratmanın bir aracı haline getirildiğine tanıklık ediyoruz. Sermayenin iki kesimi arasındaki laik-islamcı çatışmasının, politik arendadaki temsilcileri tarafından da sahneye konularak figüre edilmesi bu gerçeği değiştirmiyor.

Ayrı safta namaz kılmaya tartışmaları yürütenler halka karşı aynı saftalar. Ancak sorun kendi düzenlerinin bekası olunca halka karşı gerici her türlü ittifaktan çekinmeyen bu gericiğin biri değerine hiçbir zaman alternatif olamaz. Gerçek alternatif halkların ellerinden doğacak sömürsüz, sınıfsız, sınırsız bir dünyadır.

SINIF TAVRI

İsmail Uçar

AB yolunda ilerleme halklar cephesinde gerilemedir

Geçtiğimiz hafta ülke gündemini meşgul eden önemli gelişmelerden birisi Avrupa Birliği (AB) Komisyonu'nun Türkiye İlerleme Raporu'nu açıklaması oldu. Raporda 301. maddeden askerin siyasetteki ağırlığına, dini özgürlüklerden Terörle Mücadele Yasası'na kadar birçok konu üzerine değerlendirmeye yer verilmiş. Bunların dışında öne çıkan ve çokça tartışılan başlık ise limanların ve havaalanlarının kullanımının Kıbrıslı Rumlara açılmaması meselesi. Raporda bununla ilgili özetle, limanları ve havaalanlarını Kıbrıs Rum Kesimi'ne açmayarak imzaladığı ek protokolü ihlal ettiği, bu durumun malların serbest dolaşımının kısıtlanması anlamına geldiği belirtiliyor. AB'li yetkililerin, Türk devletine bu yasal sorumluluğunu yerine getirmesi için 14-15 Aralık'taki liderler zirvesine kadar süre tanıdığı açıklamasına karşın, Türk hükümetinin KKTC üzerindeki izolasyonların kaldırılmadan ek protokolün uygulanmayacağını belirtmesi durumun ne olacağına ilişkin belirsizlik yaratırken, yeni bir tartışmayı da beraberinde getirdi: Bu sorunun çözülmemesi müzakereler ve AB üyeliği önünde engel oluşturacak mı?

AB Komisyonu'nun genişlemeden sorumlu üyesi Olli Rehn'in limanların ve havaalanlarının Rum gemi ve uçaklarına açılması gerektiğini, aksi takdirde bu durumun müzakerelerin gidişatını etkileyeceğini belirtmesi yukarıdaki soruya net bir cevap ortaya koymazken, yılbaşı itibarıyla AB döneme başkanlığını devralacak Almanya'nın dışişleri bakanının, limanların Rumlara açılmamasının bazı sonuçlarının olacağını ancak yine de Türk devleti ile AB arasındaki müzakerelerin kesilmemesi gerektiğini açıklaması, geleceğe ilişkin önemli ve açık bir ifade olarak önümüzdedir. Almanya'nın AB içerisindeki belirleyiciliği hesaba katılarak denilebilir ki; müzakereler devam edecek. Zaten ne AB'nin, ne de Türk devletinin ilişkileri kopma noktasına getirmeleri bugün itibarıyla ihtimal dahilinde değildir.

Aslında Türk devletinin Avrupalıya entegrasyon macerasında, Avrupa Ekonomik Topluluğu'ndan (AET) bugünkü adı AB olan emperyalist birlikle olan ilişkilenişinde, dönemsel olarak kısmi farklılıklar olmasına rağmen esasta bir değişiklik yaşanmamıştır, konumu hep aynı kalmıştır: "İçerde değil, ama eşiğe yakın bir yerde durması gereken Türkiye..." Bu konumlanışta, Türk devletinin kuruluşundan bugüne belirleyici bir irade olmadığı tartışma götürmez. Bunun temel sebebi yarı-sömürge niteliğe sahip olması ve dolayısıyla emperyalizmden bağımsız bir dış politika geliştirememesidir. AB ve önceli tüm kurumlarla geliştirilen bütün ekonomik-siyasi-hukuki ilişkiler esas olarak AB-ABD ve onların yerli işbirlikçilerinin ortak veya çatışmalı politik kararlarının yansımasından başka bir şey değildir. Meselenin özü gayet açıktır; AB jeopolitik ve jeostratejik önemi gereği bir taraftan Türk devletine kapılarını tümünden kapatamazken, bu haliyle yani ABD'nin ülke üzerindeki mevcut siyasi hakimiyeti gereği evet de diymemektedir.

Genişletilmiş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi olarak adlandırılan emperyalist işgal ve yağma politikasıyla birlikte T.C.'nin önemi gittikçe artmıştır. Bölge ülkelerine ılımlı İslam modeline örnek olarak gösterilen Türk devleti üzerindeki hakimiyeti, bölge hakimiyetinin yolunu açacaktır. Emperyalist odakların kendi pazarlarını koruma, yeni pazarlara açılım noktasında bu sebeplerle Türkiye-Kuzey Kürdistan kilit bir noktada durmaktadır. Ortadoğu ve Kafkaslar'da söz sahibi olmak isteyen emperyalistler Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın coğrafi konumunun, ekonomik yapısının ve özellikle askeri potansiyelinin önemini farkındalılar ve bunları kendi çıkarları doğrultusunda kullanmanın hevesi içerisindeydiler. AB de, dünya enerji kaynaklarının oldukça büyük kısmını bünyesinde barındıran bahsettiğimiz bu bölge üzerinde hakimiyetini artırmak, rakipleri ABD, Rusya emperyalizminin önünü almak için Türk devletinin desteğini mutlaka alması gerektiğini bilmektedir. Bununla birlikte, bünyesine İngiltere gibi ABD yanlısı bir güç daha katmak istemeyen AB'nin müzakere adı verilen üyeliği alınma sürecinde Türk devletinden beklentisi bahsedildiği gibi Kopenhag Kriterleri'ne uyum, demokratikleşme, insan hakları, çağdaşlaşma v.s. değil, bu öne sürülen argümanlar üzerinden ülkemizin AB'ye daha da bağımlı hale gelmesi, başta Almanya ve Fransa olmak üzere AB'li emperyalistlerin çıkarlarına göre konumlanımasıdır. Böylesi bir "uyum" AB'nin istediği uyumdur, "entegrasyon" sorunu olarak gördükleri, "hazmetmeye" çalıştıkları aslında budur.

Milli Demokratik Devrim mücadelemizin milli yönü, yani anti-emperyalizm üzerinden varlık kazanan bağımsızlık talebimiz doğrudan doğruya, emperyalist ve gerici nitelik taşıyan AB'ye karşı olmayı beraberinde getirmektedir. Halkımız için gerçek anlamda demokrasi AB ile değil, Yeni Demokratik Cumhuriyet ile kazanılacaktır, özgür bir halk olarak bağımsız bir ülkede yaşama isteğimizin tek gerçek yolu budur.

BAŞYAZI

Ölü dava ve fikirlerin, karanlıklar dünyasının "Prensi" Ecevit!

Herşeyin gerçeği olan zıtların birliği herşey gibi yaşam ve ölüm meselesinde de herkeste kaçınılmaz olacağı gibi Ecevit için de sözkonusuydu.

Açık ki Ecevit'in yaşam ve ölümü, deyim yerindeyse, Tay dağı gibi yüce değil, emekçiler ve ezilenlere düşmanlık gerçekliği nedeniyle tüyden hafiftir. Evet egemen güçler iktidarı ve davasının ilkeli, kararlı bir dava savunucusuydu. Sınıf düşmanımızı ancak kişisel ya da şahsi bir düşmanımız değil. Dolayısıyla "oh olsun" diyerek ölümünü karşılayamayız. Halkların baş kaldırısının "halkçı" vizyonla yanılsamaları sürüklenmesi ve bastırılması gerçek dalga kıranı rölüyle Ecevit, köhnemiş emperyalist gerici dünyanın karanlıklarının "umudu" idi. "Şair"di, "romantik"di, "şövalye" idi, ama kimin? Bu kavramlar kim için, kime nasıl soruları atlanarak "erdem" olarak sunulamazlar. Kimin "fazileti", "ahlak"ından bağımsız, içeriği boşaltılmış hiçbir kavram sınıflar üstü bir salata misali yenilemez.

Şu "barışsever" diye pazarlanan Ecevit'in Kıbrıs işgalciliğini, Maraş-Çorum örneklerindeki gibi ezilen Kürt ulusu, ezilen inanç gruplarından alevilik ve devrimci demokratlara yönelik katliamlarındaki siyasi-pratik rolünü, hangi "romantizm" temizleyebilir? Pülümürlü anaya atfen yazdığı "şirir" onun ezilen Kürt ulusu ve azınlıklara düşmanlığını, inkar ve soykırım devleti faşist diktatörlüğün bir özel savaş hükümeti rolünü gizleyebilir mi? "İnce ruhlu" giysisi ve "güvercin-mavi" sembolü, Ecevit'in sonuna kadar savunduğu cumhuriyet adlı faşist diktatörlüğün barbarlığını görmemizi engellemez.

"Dürüst"müş(!) Önemsiz değil ama şahsi hırslıklar, vurgunlar yapıp yapmaması esas mesele değildir. Emperyalizmin bir memuru misali uygulanmasında rol aldığı, IMF-Dünya Bankası kumandalı ve sömürge valisi misali Kemal Derviş'le ekonomik politikalarla batık bankaları, özelleştirmeleri, emperyalist neo-liberal saldırıların faturalarını emekçilere çıkartan, vurgunlara-tekkellere hizmette kusur etmeyen de aynı Ecevit değil midir? Bu da talan, vurgun ve hırslılıktır.

'70'li yıllarda derinleşen güçlü ekonomik ve siyasi krizin bir sonucu olarak, yükseliş trendindeki devrimci durumun ve bunun bir sonucu olarak toplumun büyük-köklü değişim arzularını bastırmayan diğer egemen sınıf klikleri gerçekliğinde,

komprador-bürokrat kapitalist, feodal düzenin imdadına Ecevit yetişti. Düzenin halkı durdurarak, devrimi boğma barikatı olarak mevzilendirildi. Hitlerci, Mussolonici nasyonal "sosyalist"lerin propaganda argümanlarında tanık olduğumuz işlevsel-etkili bir aldatmaca-yalan makinasıydı Ecevit! "Toprak işleyenin, su kullananın, işçi köylü elele" sloganlarıyla "Karaoğlan" markasıyla piyasaya sürülen Ecevit, halkların Yeni Demokratik Devrim atılımını bastırmak gayesiyle hazırlanmış, karşı-devrimci bir dalga kırandı. Popülist siyasetlerle, hakını da teslim etmek gerek ki, bu karşı-devrimci rol iyi icra edildi. Bırakalım halkın yanılsamaları sürüklenmesini, Maoist Komünist Parti'sinin önceli TKP(ML) dışında tüm devrimci-ilerici örgüt ve partiler bile ona "ilerici, reformist, sol" payeler biçtiler. Onun faşist-karşı devrimci özünü göremediler. Bugün halen göremeyenler fazlasıyla mevcuttur. Elbette bize; Ecevit'e veya başka bir karşı-devrimciye ve liderlerine şahsi küfür etmek, ölümüne kişisel hüsumet eksenli "oh olsun" demek yakışmaz. Fakat "diplomatik nezaket" adına halkımıza sanki kendilerini savunan birilerini kaybetmesi misali, Ecevit şahsında "başını sağolsun" demek de ibret verici bir durumdur. Siyaset hayatını fiilen olmasa da, resmen sonuçlandırdığını söylediği açıklamasında, "Türkiye'ye komünizmin gelmesini engelledim" diyen Ecevit, halk düşmanlığıyla övünüyordu. Pülümürlü Ali Haydar, "emek yüklü nazlı takalar" dizeli şiirleriyle, Kürt ulusu ve azınlıkların haklı taleplerini "şirin" görünerek saptırmaya çalışıyordu. Faşizim, Türkiye-Kuzey Kürdistan gibi ülkelerde şu veya bu egemen sınıf partisinin şahsına münhasır birşey değil, iktisadi-siyasi-tarihsel koşulların bir sonucu olarak keyfi ve tasarlanmış olarak değil, devletin aldığı zorunlu bir biçimdir. Aralarında çeşitli çıkar çatışmaları ve bundan kaynaklanan bazı politik farkları yadsımsak da, egemen sınıf partilerinin tümü düzenin parçasıdır, onu sürdürme gayretinin aracılarıdır. Kaldı ki faşizimde burjuva devletin bir biçimidir. Diğer başka biçimler de burjuva diktatörlüğünün özünü değiştirmez. Kitlelerin, kötülüklerinin kaynağı düzen gerçeğine yeterince vakıf olamamaları ve MHP gibi Özel Harp Dairesi partilere yöklenerek, değerlerini ehveni şer görme yanılsamaları, sermaye düzeni ve Ecevit gibi silahlarını '70'li yıllarda iyi okuyorlardı. Ecevit'in "anti-MHP", "anti-kontrgerilla" gö-

rüntüsü öze ilişkin değil, gerici çıkarlar temelinde siyasi tutumlardır. Nitekim daha sonra düzenin selameti için önce MSP ile ortak hükümet projesi ile gerici İslam'la sonra da Devlet Bahçeli'li MHP ile zaten özdeki ortaklığını uygun bir biçimle de fiilen ortaya koydu. Fetullah Gülen aracılığıyla emperyalist İslam'a sempatisini, Vahdettin sevgisiyle örülü imparatorluk-TC devamlılığı çizgisinde deklare ederek göçtü.

Devleti (TC) kuran partinin de tüm liderlerinin mavili gömlekler, smokinler, fotr şapkalarla sergiledikleri "muassır medeniyet", "halkçı"lık gösterilerini, Maoist parti öteden beri deşifre etti, edecektir. Devletin resmi ideolojisinin, egemen ulus şovenizminin, ordu eksenli kumanda merkezinin en statükocu bu kurumlarına (DSP, CHP gibi) sempati, faşist diktatörlüğe kesmeleri için boyunların uzatılmasını ifade eder. Ecevit ve diğer tüm egemen sınıf klikleri, İttihat Terakki'den mirasçısı CHP'ye, DP-AP, MHP'den DYP'ye tüm düzen partileri düzenleriyle birlikte öncelikle halklarımızın beyinden defedilmeliler. Nasyonal "sosyalist" Türk şovenisti "ulusal solculuk"u yemeden, onun "devletçi-milliyetçi" geleneği silinip süpürülmeden, laik diye caka atan İlhan Selçuk, Devlet Bahçeli, Baykal, ordu cephesi, Türk-İslam sentezli AKP, müftükçileri ve diğer düzen partileri ve devletten gelen bu genetik hastalığın adına "sol" denilen saflarda bile nüsksetmesine köklü olarak dur denmeden dünya devrimini hizmetinde proletarya enternasyonalizmi ruhuyla ayağa kalkılmanın gerçek kurtuluş hayalidir!

Emeryalizme yedeklenen Tazminatçı, İslahat Fermancı, İttihatçı, Kemalist cumhuriyetçi, (düzene karşı çıkan değil) kaçınılmaz olarak dünya sistemine bir adaptasyon girişimi olan hareketlerin burjuva demokratik, reformist bir niteliği bile yoktu.

Osmanlı'yı o vaziyetle o günlerin dünya koşullarında kurtarmamın imkansızlığıyla girişilen bu tamir etme çabalarını selamlayanlar, sonraları Kemalleri, Ecevideri selamladılar. "Devlet baba" geleneğini sürdürerek yürüdüler.

Devrim bir yükün kaldırılıp atılması çağrısıdır. Devleti kurtarmak için Osmanlı asker ve diğer brokrasının devamı Kemalist cumhuriyetin pozitifizminin esaretinden kurtulamayan beyinlerle düzen değişmez. İttihatçılık, Turancılık, Kemalizm, Kızıl Elmacılık'ı Maoizm'in rehberliğinde devrimle süpürmek için görev başına.

Gözaltında taciz ve tecavüzde 9 yıllık bilanço

Gözaltında Cinsel Taciz ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım Projesi kapsamında hazırlanan raporda gözaltında işkence, taciz ve tecavüzün sistemli bir politika olduğu, verilerle bir kez daha gözler önüne serildi

Gözaltında Cinsel Taciz ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım Projesi kapsamında hazırlanan raporla 1997 ile 2006 yılları arasında gözaltında tecavüz ile devlet güçleri tarafından gerçekleştirilen kadın kaçırma vakaları ve sistematik işkence bir kez daha gözler önüne serildi.

Gözaltında uygulanan işkence, tecavüz ve taciz olayları kamuoyuna yansıdığı egemenler tarafından münferit olaylar olduğu şeklinde açıklamalar yapılırken, Gözaltında Cinsel Taciz ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım Projesi kapsamında hazırlanan raporda, bunun böyle olmadığı ve sistemli bir politika olduğu, verilerle bir kez daha gözler önüne serildi. Gözaltında Cinsel Taciz ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım Projesi tarafından yaşadıklarını anlatarak hukuki destek isteyen kadınların verdiği bilgiler doğrultusunda hazırlanan raporda, destek isteyen kadınların sayısı 236 olarak belirlenirken, cinsel taciz vakaları 166 olarak ilk sırada yer aldı.

Ayrıca 1997 ile 2006 yılları arasında meydana gelen tecavüz olaylarının sayısı 70 olarak verilen raporda, bu olayların faillerinin çoğunlukla polis olması dikkat çekiyor.

Polisler ilk sırada

Hazırlanan raporda destek için baş-

vuruda bulunan 236 kişiden 2'sinin Almanya'dan 233'ünün ülkemizden olduğu belirtilirken, tecavüze maruz kaldıktan sonra 30 kadının ise ülkeyi terk ettiğine yer verildi. Söz konusu olaylarda faillerin büyük çoğunluğunu polislerin oluşturması dikkatleri çekerken, raporda ayrıca şu verilere yer verildi:

"8 kadın işkence sonucu bebeğini düşürdü. 7 kadın 3 ile 10 yaş arasındaki çocukları ile işkenceye maruz kaldı. 10 ile 18 yaş arası mağdurların sayısı 38 olurken, 18-67 yaş arasında mağdurlar ise 198 olarak belirlendi. Suç işleyen mağdurların sayısına bakıldığında ise 184 sayısıyla polisler ilk sırada yer alıyor". Raporda sanık olarak belirlenen polis sayısı 184 iken asker sayısı da 55 olarak ikinci sırada yer alıyor. Söz konusu taciz, tecavüz ve işkence faili olarak geçici köy korucuları da, polis ve askerin ardından üçüncü sırada yer alıyor.

En çok siyasiler maruz kalıyor

Gözaltında yaşadığı tecavüzün ardından aile kararı ile "namus cinayeti"ne kurban giden 14 yaşında bir çocuğunda yer aldığı raporda, kaçırıldıktan sonra tacize uğrayan kadın sayısı ise 11 olarak verildi.

Siyasi nedenlerle gözaltına alındıktan sonra taciz gören kadın sayısı 206 olarak verilen raporda, adli nedenlerle 30 kadının gözaltına alındığı ve bunlardan 8'inin tecavüze, 22'sinin de tacize uğradığına

yer verildi. Ayrıca raporda, gözaltında taciz ve tecavüz vakaları nedeniyle 91 davanın intikal ettiği Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde bugüne kadar bu davalardan 14'ünün sonuçlandığı belirtildi.

Tutsakların tedavisi yapılmıyor

F tipi hapishanelerde uygulanan tecrit politikalarıyla yalnızlaştırılmak istenen siyasi tutsakların tedavileri de yapılmıyor. Tutuklu yakını olan Nevzat Adıgüzel, Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde bulunan kardeşi Hakan Adıgüzel'in bel fıtığı olduğunu, sekiz aydır tedavisinin yapılmadığını söyleyerek, kardeşinin sakat kalmasından endişe duyduğunu söyledi.

Sekiz yıldır tutuklu bulunan, TCK'nın 125. maddesinden ağırlaştırılmış müebbet cezası ile yargılanan ve son dört yıldır Tekirdağ 2 No'lu F tipi hapishanesinde kalan Hakan Adıgüzel'in (26) abisi Nevzat Adıgüzel, kardeşinin Mart ayından beri bel fıtığı hastası olduğunu ve tedavisinin yapılmadığını söyledi.

"İlaç vermeyen tedaviye izin verir mi?"

Hastalığı başladığında, kardeşinin üç ay boyunca doktora götürülmediğini belirten Adıgüzel, "Adalet bakanlığından dilekçe bekliyoruz, doktor yok şeklinde bizi oyaladılar. İdare ile bile görüşürmüyorduk. Geline aşamada fizik tedavisi ile geçeceğini söylüyorlar ama içerde tedavisi imkansız. Tekirdağ Devlet Hastanesi'ne götürceklerini orada tedavi göreceğini belirttiler ama içerde ilaç bile vermeyen bir yönetim böyle bir tedaviye izin verinceğinden şüpheli duyuyorum" dedi.

"Sakat kalmasından korkuyorum"

Hapishanedeki diğer tutuklu ve hükümlülerin de ciddi sağlık sorunları olduğunu fakat onların da tedavilerinin yapılmadığını aktaran Adıgüzel, şöyle devam etti; "Müdür Yardımcısı olduğunu söyledikleri birine 'Tedavi edemiyorsanız biz yapalım tedavisini' diye söyledim. O da cevap olarak: 'Burada bir sürü sakat insan var, sadece senin kardeşin değil, senin kardeşin de hasta olmuş çok mu?' dedi.

Kardeşinin hastalığı ile ilgili raporları dışarıdan doktorlara göstermek istediklerini ama idarenin engellediğini ifade eden Adıgüzel, "Tedavi edilmemesi halinde, kardeşimin sakat kalmasından korkuyorum ve bir an önce tedavisinin yapılmasını istiyorum" şeklinde konuştu.

Adıgüzel, hapishanedeki baskıların son iki yıldır yoğunlaştığını, bir buçuk yıldan beri verilen cezalardan dolayı açık görüş yapamadıklarını, mektup, telefon, televizyon hakkının ve ortak kullanım alanlarının verilen cezalar nedeniyle yasaklandığını belirtti.

TAYAD'lı aileler tecriti anlatmaya devam ediyor

TAYAD'ın "Sana Tecriti Anlatmak İstiyorum" adlı kampanyası çerçevesinde her Cumartesi günü Abdi İpekçi Parkı'nda yaptığı basın açıklaması ve mektup okuma eylemleri sürüyor.

Abdi İpekçi Parkı'nda 11 Kasım günü bir araya gelen TAYAD'lılar basın açıklaması yaptı. Açıklamada, hapishanelerde süren direnişe dışarıdan destek olmak için başlatılan oturma eyleminin bin 152. gününe geldiği belirtilerek, tecrit işkencesinin her geçen gün ağırlaşarak sürdüğüne vurgu yapıldı.

Sincan Kadın Hapishanesi'ndeki siyasi kadın tutukluların sorunları, yaşadıkları baskılara da değinilen açıklamada, Hamburg Hapishanesi'nden gelen tutsak mektubunu sanatçı Vedat Ülger okudu.

TAYAD'lılar açlık grevinde

TAYAD üyeleri, F tipi hapishanelerdeki tecridin kaldırılması talebi ile 11 Kasım'da İstanbul'un üç ayrı noktasında bir günlük açlık grevine başladılar.

Bakırköy Özgürlük Meydanı, Kadıköy İskele Meydanı ve Şişli Meydanı'nda açlık grevine başlayan TAYAD'lılar, F tipine ve tecride karşı mücadelenin sürdüğüne dikkat çektiler.

Kemeraltı'nda tecrit protestosu

TAYAD'lı aileler, İzmir Kemeraltı girişinde yaptıkları oturma eylemiyle, bir kez daha F tipi hapishanelerde süren tecrit işkencesine son verilmesini istediler.

Eylemde TAYAD'lı aileler adına konuşan Yurdanur Gümüş, Bülent Ecevit hakkında çıkan haberlere tepki göstererek, Maraş katliamı, Ulucanlar Hapishanesi ve 19 Aralık katliamlarının Ecevit hükümeti zamanında gerçekleştirildiğini vurguladı. Tecrit işkencesinin Ecevit hükümeti zamanında başlatıldığına dikkat çeken Gümüş, AKP hükümetinin de bu uygulamayı sürdürdüğünü söyledi.

İşçi-emekçiye suç, polise demokratik hak!

MKP/HKO militanlarınca 11 Aralık 2000'de çevik kuvvet otobüsüne yapılan saldırı sonrasında İstanbul, İzmir, Adana, Mersin, Gaziantep ve Antalya'da yürüyüş yapan yaklaşık 200 polis memurunun 1 yıl 3 ay ile 1 yıl 8 ay arasında değişen hapis cezalarına çarptırılmasına ilişkin temyiz başvurularını, karara bağlayan Yargıtay polisleri akladı

Yargıtay, 11 Aralık 2000'de İstanbul Gaziosmanpaşa'da çevik kuvvet otobüsüne yapılan saldırı sonrasında birçok ilde çevik kuvvet polislerinin silah ve üniformasıyla yaptığı yürüyüşü "demokratik tepki" olarak niteledi ve verilen mahkumiyet kararını bozdu.

MKP/HKO militanlarınca 11 Aralık 2000'de çevik kuvvet otobüsüne yapılan saldırı sonrasında İstanbul, İzmir, Adana, Mersin, Gaziantep ve Antalya'da yürüyüş yapan yaklaşık 200 polis memurunun 1 yıl 3 ay ile 1 yıl 8 ay arasında değişen hapis cezalarına çarptırılmasına ilişkin temyiz başvurularını, Yargıtay 8. Ceza Dairesi karara bağladı. Kararda, eylem yapan çevik kuvvet polislerinin gösteri sırasında suç teşkil etmeyen sloganlar attığı, sanık polis memurlarının eyleminin "demokratik tepki niteliğinde" olduğu ve olayda suç unsurları oluşmadığından, sanıklar hakkında beraat kararı verilmesi gerektiği belirtildi.

İnsanca bir ücret, iş güvencesi, sosyal güvenlik ve sosyal hakları için sokağa çıkan, kotaların kaldırılmasını, IMF ve Dünya Banka-

si'nin politikalarının terk edilmesini ve alacaklarının ödenmesini, daha iyi çalışma koşulları sağlanmasını isteyen işçi, emekçi ve köylülere olağanca gücü ile saldıran, yine özgürlük isteyen Kürt halkına Diyarbakır'da olduğu gibi çocuk yaşlı demeden kurşun yağdıran devlet, silah elde sokaklarda boy gösteren, halkı sindirmeye çalışan polislere sahip çıkarak aklıyor.

Neler olmuştu?

İstanbul Gaziosmanpaşa'da hapishanelerdeki tutsakların F Tipi Hapishanelere karşı sürdürdüğü Ölüm Orucu eylemine destek amacıyla 11 Aralık 2000'de çevik kuvvet otobüsüne MKP/HKO militanlarınca saldırı düzenlenmiş, saldırı sonrası iki polis ölürken 11 polis de yaralanmıştı. Ölen polislerin cenaze töreni dolayısıyla 12 Aralık'ta İstanbul Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü'ne bağlı yaklaşık 4 bin polis eylem yapmış, aynı gün Bursa ve Adana'da da polisler yürümüşü. 13 Aralık günü de İzmir, Adana, Mersin, Gazian-

tep, Antalya, Emniyet Müdürlüğü Çevik Kuvvet Şube Müdürlüklerine bağlı polisler yürüyüş yapmıştı.

Polislerin yaptığı yürüyüşler sonrasında İstanbul, Bursa, Adana, Mersin ve İzmir Cumhuriyet Başsavcılıkları, protesto yürüyüş-

şüne katılan polisler hakkında soruşturma başlatırken, bazı illerde onlarca polis açığa alınmış ve haklarında davalar açılmıştı. Açılan davaların bazılarında polis memurları beraat etmiş, bazı davalar ise mahkumiyetle sonuçlanmıştı.

Ercan Kartal'a müebbet hapis

DHKP-C davası tutsaklarından Ercan Kartal "anayasal düzeni silah zoruyla değiştirmeye teşebbüs etmek" suçundan ağırlaştırılmış müebbet hapse mahkum edildi.

İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen ve 13 yıldır süren davanın 8 Kasım günü görülen karar duruşmasına, hapishanelerdeki tecrit politikalarını protesto ederek yalın ayakla katılan Ercan Kartal, ağırlaştırılmış müebbet hapse mahkum edildi.

Savunma yapmayacağız

Mahkeme heyetinin daha önceki duruş-

malarda verilen esas hakkındaki mütalaaya ilişkin avukatların görüşlerini sorulduğu duruşmada, Kartal'ın avukatları Naciye Demir ile Taylan Tanay, Edirne infaz hâkimliğinin aldığı bir kararla müvekkiliyle hapishanedeki görüşmelerinin bir infaz memuru nezaretinde yapıldığını ve bu nedenle müvekkiliyle arasında gizli olması gereken görüşmeyi yapamadıklarını belirttiler. Kartal'ın avukatı Taylan Tanay, "Savunma yapma hakkımızdan yoksun bırakılıyoruz. Mahkeme usulü bir savunma yapmamızı bekliyorsa bunu yapmayacağız" diyerek, müvekkilinin 13 yıldır tutuklu olduğunu ve bu tutukluğunun artık bir infaz haline geldiğini belirterek, müvekkilinin tahliyesini istedi. Esas hakkındaki savunması sorulan Ercan Kartal ise el

yazısıyla hazırladığı 7 sayfadaki dilekçesini okudu.

Mücadelemize devam edeceğiz

F tipi hapishaneler ve uygulanan tecrit politikaları karşısında direnişin sürecini söyleyen Kartal, "Duruşmaların başından beri konuşuyorum. Ülkemiz faşizmle yönetildiği sürece konuşacağız. Bağımsız, sosyalist bir ülke kurulana kadar da mücadele edeceğiz" şeklinde konuştu.

Ercan Kartal hakkında 4. kez kararını açıklayan mahkeme heyeti, "anayasal düzeni silah zoruyla değiştirmeye teşebbüs etmek" suçundan Kartal'ı ağırlaştırılmış müebbet hapse mahkum etti.

Şemdinli davasında üçüncü 39 yıl

Şemdinli davası sanıklarından itirafçı JITEM elemanı Veyssel Ateş de, "iyi çocuklar" la aynı cezaya çarptırıldı.

Hakkari'nin Şemdinli ilçesinde Seferi Yılmaz'a ait Umud Kitapevi'ni bombalarla halk tarafından suçüstü yakalanan iki JITEM üyesi astsubayın ardından, JITEM elemanı itirafçı Veyssel Ateş'e de toplam 39 yıl 10 ay 27 gün hapis cezası verildi.

Mehmet Zahir Korkmaz'ın ölümü ve 5 kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan kontrgerilla eylemine ilişkin Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davanın 10 Kasım günü yapılan duruşmasında Ateş'in avukatı Yurdakan Yıldız, sanık astsubaylar Ali Kaya ile Özcan İldeniz'in aldığı hapis cezasını Yargıtay'ın bozma kararının bir suretini mahkemeye sunarak, mahkemenin görevsizlik kararı vermesini istedi. Ancak mahkeme, görevsizlik talebini reddetti.

Ateş: Suçsuzum

Duruşmada, son savunmasını yapan Veyssel Ateş, iddianamedeki suçları kabul etmeyerek, "Böyle bir olay yapmak isteseydik kolay yakalanabilecek bir şekilde davranmazdık. Yılmaz'ı öldürmek isteseydim, daha uygun ortamlarda her zaman öldürme imkanı bulurdum. Suçsuzum" iddiasında bulundu.

Mahkeme, Ateş'i, adam öldürmeye tam teşebbüs suçundan 12 yıl 6 ay, olası kastla adam öldürmeden 25 yıl, olası kastla adam yaralamadan 6 ay, suç işlemek için kurulmuş örgüt üyeliğinden 1 yıl 10 ay 27 gün olmak üzere toplam 39 yıl 10 ay 27 gün hapis cezasına çarptırdı. Aynı davada, JITEM elemanı astsubaylar Kaya ile İldeniz, aynı suçlamalardan 39'ar yıl 10'ar ay 27'er gün hapis cezasına çarptırılmışlardı.

Susurlukçular "aklandı"

Çeteleri aklama konusunda artık şüphe götürmeyen bir meziyet sahibi olan devlet bu geleneğine bağlı kalarak Susurluk Davası'nın kilit isimlerinden Sedat Bucak'ı da "akladı"

Eski milletvekili ve Bucak Aşireti reisi Sedat Bucak, yargılandığı Susurluk Davası'ndan beraat etti.

Çeteleri aklama konusunda artık şüphe götürmeyen bir meziyet sahibi olan devlet bu geleneğine bağlı kalarak Susurluk Davası'nın kilit isimlerinden Sedat Bucak'ı da "akladı". Çete kurmak ve üyesi olmak suçlarından yargılanan Sedat Bucak, çeteye yardım etmekten 1 yıl 15 gün ceza aldı. Mahkeme, bir daha aynı suçu işlemeyeceği kanaatiyle Bucak'ın cezasını erteledi. Böylece Susurluk dosyası tarihin tozlu rafları arasına kaldırıldı.

Kamyon şoförü daha fazla ceza almıştı

Susurluk kazasından bir gün sonra "Tedbirsizlik ve dikkatsizlik sonucu birden fazla kişinin ölümüne, bir kişinin de yaralanmasına yol açmak" suçundan tutuklanan kamyon şoförü Hasan Gökçe, kazada 8'de 6 oranında kusurlu bulunduğu için 26 Mayıs 1997'de Susurluk Asliye Ceza Mahkemesi'nce 3 yıl hapis ve 945 bin lira ağır para cezasına çarptırılmıştı.

Avukatın ilginç savunması

Bucak'ın yargılandığı davanın karar duruşmasında söz alan Bucak'ın avukatı Süleyman Çınar Bacanlı, PKK'ye karşı mücadele konusunda Bucak'ı Mehmet Ağar ve Hüseyin Kocadağ'ın ikna ettiğinden tutalım da, Şeyh Said isyanında Bucak Aşireti'nin durumuna kadar bilgilerin yer aldığı bir savunma yaptı.

Bacanlı savunmasında, PKK ile mücadele etme konusunda Mehmet Ağar'dan teklif geldiğini, eski emniyet müdürü Hüseyin Kocadağ'ın da Bucak'ı ikna ettiğini söyledi. Avukat, dönemin cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, orgeneral Doğan Güreş ve Başbakan Tansu Çiller'in de bu konuya ilişkin en iyi bilgilere sahip kişiler olduğunu söyledi. Bucanlı, Bucak Aşireti'nin Şeyh Said isyanı sırasında devletten yana olduğunu da belirterek, Sedat Bucak'ın beraatını talep etti.

Ağar'a dokunulmadı

Susurluk'ta 3 Kasım 1996'da meydana gelen kaza sonrasında Mehmet Ağar ve Sedat Bucak dokunulmazlık zırhları nedeniyle

le yargılanamamıştı. Dokunulmazlığı 2002 yılında kalkan Bucak'a, "cürüm işlemek amacıyla çete kurmak ve vahim nitelikte silah bulundurmak" suçlarından dava açılmıştı. Mahkeme o dönemde Bucak'ın iki suçunu af kapsamına sokarken çete suçun-

dan da beraat etmesine karar vermişti. Bu karar Yargıtay 8. Ceza Dairesi tarafından bozulunca ikinci yargılama başlamıştı. Yine aynı davadan yargılanması gereken Ağar ise halen dokunulmazlığı devam ettiği için yargılanamıyor.

Devlet terörü devam ediyor

Polisin "gaye" adını verdiği, Eylül ayı sonlarında başlayan ve aralarında Atılım Gazetesi, ESP, Özgür Radyo, Sanat ve Hayat'ın da bulunduğu devrimci kurumlara dönük baskı ve tutuklamalar devam ediyor.

Özgürlük istemek de suç!

Diyanbakır'da ESP'nin başlattığı "Özgürlük istiyoruz" kampanyası kapsamında 4 Kasım günü basın açıklaması yapmak isteyen ESP'liler ile eylem destek veren EMEP'liler ve sendikacılar polis tarafından gözaltına alındı. Gözaltına alınan 16

kişiden 9'u, "MLKP üyesi olmak ve propagandasını yapmak" gerekçeyle tutuklandı.

Bursa'da 4 tutuklama

Bursa'da ESP, Dayanışma Gazetesi bürolarına ve evlere yapılan baskınlarda gözaltına alınan İHD Bursa Şube Başkanı Abdülaziz Akyol, Hüseyin Akça ve Vahap Doğan 3 Kasım günü tutuklandı.

Bursa 2. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından ESP'nin MLKP örgütünün legal uzantısı olduğu iddiasıyla çıkarılan arama kararıyla 31 Ekim günü büroları ve evleri basan siyasi polisler, İHD Bursa Şube Başkanı

Abdülaziz Akyol, Hüseyin Akça, Saadet Kaplan, Evrim Karaköse ve Vahap Doğan'ı gözaltına almıştı. Gözaltına alınan 5 kişi 1 Ekim günü mahkemeye çıkarılmış, Evrim Karaköse tutuklanırken 4 kişi serbest bırakılmıştı.

Serbest bırakılan İHD Bursa Şube Başkanı Abdülaziz Akyol, Hüseyin Akça ve Vahap Doğan, 3 Kasım günü siyasi polisler tarafından tekrara gözaltına alınarak tutuklandı. Tutuklu bulunan İHD üyeleri avukatlarının yaptığı itiraz sonrasında 10 Kasım günü tekrar serbest bırakıldılar.

Özgürlük talebi 5. haftasında

ESP'nin tutuklamalar karşısında başlattığı "Özgürlük İstiyoruz" kampanyası devrimci demokratik yapıların da verdiği destekle büyüyerek, TMY karşıtı eylemlerle devam ediyor. Ülkenin çeşitli yerlerinde gerçekleştirilen tutuklamalar ve TMY'yi protesto eylemleri beşinci haftasına girdi. İstanbul, Bursa, Ankara, İzmir, Antalya, Malatya ve Mersin'de yapılan eylemler ile tutuklananların serbest bırakılmasını istedi.

TMY saldırılara zemin hazırlıyor

"Özgürlük İstiyoruz" kampanyasının beşinci haftasında 11 Kasım günü bir araya gelen ESP'liler TMY terörünü protesto ederek, oturma eylemi yaptılar.

Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelen ESP'liler, "Özgürlük istiyoruz" yazılı pankart açarak, basın açıklaması yaptılar. Açıklamayı okuyan Ersin Sedefoğlu, ESP'ye yönelik gözaltı ve tutuklama saldırısının Bursa ve Diyanbakır'la devam ettiğini söyledi. Son dönemlerde polis saldırılarının arttığına dikkat çeken Sedefoğlu, bu

saldırıları TMY'nin zemin oluşturduğunu dile getirerek, işçi, emekçi ve ezilenleri TMY'ye karşı mücadeleye çağırdı. Basın açıklamasının ardından oturma eylemi yapıldı.

Saldırıları karşı dayanışma

Mersin'de DHP, ESP ve Partizan, her cumartesi ortak düzenledikleri eylemlerini sürdürüyor. 11 Kasım günü, Taş Bina önünde basın açıklaması yapan TMY karşıtları "Toplumla mücadele yasası çöpe, halklara özgürlük" yazılı pankartı açtı. Eylemde kurumlar adına yapılan açıklamada Diyanbakır'da ESP'lilere yönelik tutuklama saldırısı ile Mersin'de polis tarafından kaçırılan ve işkence nedeniyle yaralanan DGH'lı Mustafa Iğın'e yönelik saldırı kınandı. İHD ve TÖP'ün de destek verdiği eylem alkış ve sloganlarla son buldu.

Kampanya çerçevesinde Bursa, Ankara, İzmir, Antakya ve Malatya'da da çeşitli demokratik kitle örgütleri ve siyasi partilerin destek verdiği basın açıklamaları yapıldı.

Operasyonlar hız kesmiyor

Kürt ulusal hareketinin 1 Ekim'de ilan ettiği tek taraflı ateşkes sonrası devletin kolluk güçlerinin Kuzey Kürdistan'da düzenlediği operasyonlar hız kesmeden devam ediyor.

KKK'nin ilan ettiği tek taraflı ateşkes sonrası Ekim ayı içerisinde gerillaya yönelik 42 operasyon düzenleyen devletin kolluk güçleri, kış mevsimi öncesinde geniş çaplı operasyonlar düzenlemeye devam ediyor. Diyanbakır'ın ilçelerinde bir haftayı aşkındır süren operasyonlar genişleyerek devam ederken, yine Mardin, Siirt, Şırnak ve Dersim gibi illerde de kapsamlı operasyonlar düzenleniyor.

Ekim ayı bilançosu

HPG'nin yaptığı açıklamaya göre Ekim ayı boyunca devletin kolluk güçleri Batman, Dersim, Bingöl, Diyanbakır, Hakkari, Şırnak, Van ve Siirt illerinde toplam 42 operasyon gerçekleştirdi.

Açıklamada, operasyonlarda 12 askerin öldüğü, 8 HPG gerillasının yaşamını yitirdiği bildirildi.

Dağ taş bombalanıyor

Her yıl sonbahar aylarında gerillanın kış hazırlıkları öncesinde geniş kapsamlı operasyon düzenleyen devlet güçleri bu yıl da operasyonlar kapsamında dağları bombalamaya devam ediyor. Savaş uçakları ve helikopterlerle dağları bombalayan kolluk güçleri, karadan da binlerce askerin katıldığı operasyonlar düzenliyor. Diyanbakır'ın Silvan ve Kulp ilçelerinde bir haftayı aşkındır süren operasyonların sonucuna ilişkin bilgi alınamazken, Şırnak valiliği 6-11 Kasım tarihleri arasında Bestler-Dereler bölgesinde yürütülen operasyonda 3 HPG gerillasının yaşamını yitirdiğini iddia etti. Dersim, Mardin ve Siirt'te ise operasyonlar devam ediyor.

Çeteler bir devrimciyi katletti

İstanbul, İkitelli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği çalışanı Birol Karasu, Küçükarmutlu'da uğradığı silahlı saldırı sonrasında hayatını kaybetti.

İkitelli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği çalışanı Birol Karasu, 6 Kasım günü çetelere karşı mahallelerde yürüttükleri çalışmalar sırasında tanındıkları ve bu çetelerle bağlantılı olduğu iddia

edilen bir market sahibi tarafından Küçükarmutlu Karanfilderesi mevkiinde silahlı saldırıya uğradı. Saldırı sonrası yaralanan ve arkadaşları tarafından hastaneye kaldırılan Karasu hayatını kaybetti.

Karasu, ailesi ve yoldaşları tarafından 8 Kasım'da İkitelli Cemevi'nde düzenlenen cenaze töreninin ardından, 4 Levent Sanayi Mahallesi mezarlığına defnedildi.

“Sağlıkta yıkımı durduralım”

Adıyaman Demokrasi Platformu’nun “Sağlıkta yıkımı durduralım, Aile Hekimliği aldatmacasına hayır” sloganı ile düzenlediği miting için çeşitli illerden gelen sağlık emekçileri AKP’nin sağlık politikalarını protesto ettiler

IMF ve Dünya Bankası’nın istemleri doğrultusunda AKP hükümeti tarafından hazırlanan ve 1 Ocak 2007’den itibaren yürürlüğe girecek olan Aile Hekimliği projesi SES, TTB, çeşitli demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler tarafından Adıyaman’da gerçekleştirilen bir miting ile protesto edildi.

Adıyaman Demokrasi Platformu’nun “Sağlıkta yıkımı durduralım, Aile Hekimliği aldatmacasına hayır” sloganı ile düzenlediği miting için çeşitli illerden gelen sağlık emekçileri 4 Kasım günü Harhar Meydanı’nda toplanarak, sloganlar ile miting alanına yürüdü.

“Aile hekimliği ticarethanesine hayır”, “Sağlık ocakları kapatılamaz”, “Sağlık hakkı, satılamaz”, “Parasız sağlık, parasız eğitim” sloganları ile miting alanına giren yaklaşık 2 bin kişi, AKP hükümetinin sağlık politikalarını protesto etti. Mitingde ilk olarak söz alan Adana Tabip Odası Başkanı Osman Küçükosman, AKP’nin hükümet olmasının ardından sağlık hizmetlerinin daha da kötüleştiği-

ne ve bu hizmetlerden yararlanmak için eskiye oranla daha fazla para ödendiğine değinerek, “AKP sağlık hakkını tamamen paralı hale getirmek ve sağlık hizmetlerini sermayeye terk etmek istiyor” ifadelerinde bulundu.

SES Genel Başkanı Köksal Aydın da mitingde bir konuşma yaparak, AKP’nin IMF ve Dünya Bankası’nın talimatlarını harfiyen yerine getirdiğini, sağlığa ayrılan bütçeyi kısıtığını, yüz bine yakın olan sağlık personeli ihtiyacını bilinçli bir şekilde karşılamadığını söyleyerek; “Hükümet, tüm bunların sonucunda ortaya çıkan sağlık hizmeti yetersizlikleri ile yurttaşlarımızda hoşnutsuzluk yaratmak ve sağlık hizmetlerinin özel sektöre devredilmesi için uygun ortamı hazırlamak istiyor” dedi.

Mitingin yanı sıra ülkenin birçok yerinde sokaklara çıkarak basın açıklamaları ve çeşitli eylemler yapan TTB ve SES üyesi sağlık emekçileri, AKP hükümetinin sermaye yanlısı politikalarına tepki göstererek, Aile Hekimliği uygulamasının ve Sağlıkta Dönüşüm

adı altında sağlık hizmetlerinin özel sektöre devrinin durdurulmasını istediler.

Öte yandan Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) 14 Aralık’ta Van’dan ve Edirne’den Ankara’ya yürüyüş

başlattı. 17 Kasım’da iki koldan Ankara’ya gidecek ve orda toplanacak olan sağlık emekçileri, bir miting yaparak AKP’yi, izlenen yanlış sağlık politikalarını, Sağlıkta Dönüşüm adı altındaki saldırıları ve Aile Hekimliği uygulamasını protesto edecek.

Geçici işçiler AKP’ye yürüdü

Kamu kuruluşlarında çalışan ve yılbaşından önce kadroya alınacağı açıklanan yaklaşık 200 bin geçici işçinin umutları suya düştü.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından bir süre önce hazırlanan ve 200 bin geçici işçinin kadroya alınmasını öngören “Geçici İşçilerin Kadroya Alınması Tasarısı”nda yer alan “kurumlarda 6 ay çalışmış olmak” şeklindeki şart, geçici işçiler tarafından protesto edildi. 6 Kasım günü Tarım Orman-İş sendikası Mersin şubesi üyesi bir grup geçici işçi AKP Mersin ili binasına yürüdü. Geçici işçiler adına Tarım Orman-İş Mersin temsilcisi Aydın Demir, AKP Mersin ili başkanı Mustafa Muhammet Gültak ile görüşerek, geçici işçilerin tepkilerini iletti ve geçici işçilerin büyük bir kısmının altı ayı doldurmadan işlerinin sona erdiğine dikkat çekip, bu tasarının adaletsiz olduğunu dile getirdi. Görüşmenin ardından işçiler sloganlar atarak dağıldılar.

Polyen işçisi hakkını istiyor

Cavit Çağlar’ın sahibi olduğu Nergis Holding’e bağlı olarak Bursa’da üretim yapan Polyen tekstil fabrikasının işten çıkarttığı 450 işçi tazminatlarını istiyor. Sekiz ay önce işveren tarafından işten çıkartılan işçiler, 6 Kasım günü Osmangazi Metro İstasyonu önünde bir basın açıklaması yaparak; aradan geçen uzun zamana karşın halen tazminatlarının ödenmemiş olmasına tepki gösterdiler. İşçiler adına bir açıklama yapan Bahri Şen, Mart ayında zorunlu olarak ücretsiz izne çıkartıldıklarını ve bunu işverenin durumunun sıkışıklığına yorarak makul karşıladıklarını dile getirerek; “Ancak daha sonra izin süremiz 3 aya kısaltıldı. Ardından ise Haziran ayında işten çıkartıldığımızı öğrendik” dedi. İşçilerin alacaklarının 10 taksit olarak ödeneceğinin söylendiğini, ancak halen en ufak bir ödemenin yapılmadığını, aylardır evlerine ekmeğe götürmediklerini vurgulayan Şen, üyesi oldukları TEKSİF sendikasının da kendilerine sırt döndüğünü sözlerine ekledi. İşten atılan işçilerin eylemi ve çocuklarının da katıldıkları eylem, işçilerin dayanışma çağrısı ile son buldu.

PEGAZ işçilerin maaşlarını gasp etmeye devam ediyor

Malatya’da şehir içi doğalgaz dağıtımı yapan PEGAZ’a bağlı taşeron firmalarda çalışan onlarca işçi, maaşlarının ödenmemesi üzerine firma önünde eylem yaparak, mağduriyetlerinin giderilmesini istediler. 8 Kasım günü taşeron firmaların Bostanbaşı Beldesi’nde bulunan şantiyesi önünde toplanan işçiler, maaşlarını alıncaya kadar eylemlerini sürdüreceklerini ifade ettiler. PEGAZ daha önce de işçilerin ücretlerini vermediği için 20 Ekim’de işçiler eylem yapmış, firma müdürünün ödeme yapacağını söyleyerek; “Maaşlarınız Pekar İnşaat tarafından ödenecektir” demesi üzerine işçiler Pekar İnşaat’a gitmişlerdi. Kapıdan içeri alınmamaları nedeniyle kapıyı kırarak içeri giren işçilerin, burada yaptıkları oturma eylemi ve kararlı duruşları karşısında firma, işçilerin tüm alacaklarını ödemek zorunda kalmıştı.

“Yeter, artık söz bizim”

Tarımdaki yanlış politikaların yol açtığı çıkmaz nedeni ile güç duruma düşen ve üretimden kopma noktasına gelen üretici köylünün Ordu’daki fındık isyanının ardından bu kez de Bursalı binlerce zeytin üreticisi yol kesti.

Marmara Zeytin Tarım Kooperatifleri Birliği’nin (Marmarabirlik) açıkladığı zeytin alım miktarının kısıtlanması ve yine birlik tarafından belirlenen avans fiyatlarının düşük olmasına tepki gösteren binlerce zeytin üreticisi, 8 Kasım günü İzmir yolu üzerindeki Marmarabirlik önünde toplanarak yolu trafiğe kapattı. Gemlik, Mudanya ve İzmit’ten gelen 4 bini aşkın zeytin üreticisi, tonlarca zeytin üretmelerine karşın Marmarabirlik’in bunun çok küçük bir kısmını satın aldığını, ürettikleri zeytinin büyük kısmının ellerinde kaldığını, bu nedenle büyük miktarda zarar ettiklerini, giderlerini

dahi karşılayamadıklarını söyleyerek birliğe tepki gösterdiler.

Zeytin üreticilerinin yolu trafiği açmasını isteyen jandarma, gaz bombası ve coplarla kitleye saldırdı. Saldırıya karşın eylemlerini sürdüren zeytin üreticileri ile jandarma arasında yapılan pazarlıklar neticesinde yolun bir şeridi trafiğe açılırken, kitle adına bir heyet oluşturularak Marmarabirlik yöneticileri ile görüşmeye gönderildi. Marmarabirlik yöneticileri ile görüşen heyet, çıkışta bir açıklama yaparak; Marmarabirlik Genel Müdürü Mustafa Taviloğlu ile yapılan görüşmeden bir netice alınmadığını, ancak birlik toplantısında durumun değerlendirileceğini söylediler. Bunu üzerine bir süre slogan atan zeytin üreticileri daha sonra eylemlerini noktaladılar.

Balcalı işçisinin mücadelesi ilk meyvesini verdi

Adana’da bulunan Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi çalışanları, yaklaşık bir yıldır verdikleri sendikalaşma mücadelesini kazandı.

Balcalı Hastanesi’nde bir taşeron şirkete bağlı olarak çalışan işçiler, diğer hastane çalışanları ile aynı işleri yapmalarına karşın daha düşük ücret aldıklarını, iş güvencelerinin ve sosyal-özgü haklarının olmadığını söyleyerek, DISK’e bağlı Dev Sağlık İş Sendikası’na üye olmak için çalışma başlatmışlardı. 9 ay önce rektörlüğe 25 maddelik bir talepler listesi ileten taşeron işçiler, kendilerine iş güvencesi sağlanmasını, 360 YTL olan maaşlarının 500 YTL yapılmasını, sosyal-özgü haklarının sağlanmasını, çalışma saatlerinin haftada 40 saat olarak düzenlenmesini ve sendikalaşmaları önündeki engellerin kaldırılmasını istemişlerdi. İşveren durumundaki üniversite rektörlüğünün uzun süre kabul etmemesine ve engellemeye çalışmasına karşın taşeron işçilerin kararlı mücadelesi, 7 Kasım günü sonuç getirdi. Dev Sağlık İş Sendikası’nın Çukurova Bölge Şubesi’ni açarak üye olan 400 işçi, elde ettikleri

bu ilk kazanımın ardından bu kez rektörlüğe sundukları 25 maddelik taleplerinin yerine getirilmesi ile mücadelelerini sürdürüyor.

5 yıldır Balcalı Hastanesi’nde çalışan ve Dev Sağlık İş Çukurova Bölge Şube Başkanı olan Mustafa Hotar, kadrolu işçilerden daha fazla çalıştıklarını, birçok ek iş yaptıklarını, buna karşın düşük maaş aldıklarını ve çok daha kötü koşullar altında çalıştıklarını söyleyerek, “Rektörlük her seferinde taleplerimizi yerine getireceğini söylüyor, ancak bugüne kadar bu doğrultuda tak bir adım dahi atmadı. Biz, taleplerimizin kabul edilmesi için mücadelemizi sürdüreceğiz ve bunlar kabul edilene kadar iş bırakma da dahil her türlü yoldan aracımızı kullanacağız” dedi.

Öte yandan Balcalı işçileri 13 Kasım günü, daha önce işten atılmış olan 4 işçinin açtıkları işe dönme davası nedeni ile İnönü Parkı’nda bir basın açıklaması yaparak, haksızlığa karşı vermiş oldukları mücadeleye tüm Adana halkının ve ilericilerin destek vermesini çağrısında bulundular.

Trakya Sanayi’de grev var

Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü bulunduğu Kocaeli’deki Trakya Sanayi’de toplu sözleşme sürecinin tıkanması üzerine işçiler 9 Kasım’da greve başladılar.

Fabrikanın giriş kapısı önünde toplanan işçilerin kapıya grev pankartı asmasının ardından Birleşik Metal-İş Kocaeli Şube Başkanı Ahmet Durak ve Genel Başkan Adnan Serdaroğlu birer konuşma yaparak, Haziran ayında başlayan toplu sözleşme görüşmeleri sırasında ortalama 800 YTL olan işçilerin maaşlarına ilk altı ay için yüzde 13, ikinci altı ay için ise enflasyon oranında zam yapılmasını talep ettiklerini, ancak işverenin bu talepleri kulaklarını tıkadığını ve kendilerini greve teşvik ettiğini söylediler.

Konuşmaların ardından grev çadırı kurmak isteyen işçilere jandarma müdahale ederek engel oldu. Ancak buna karşın işçiler grev önlüklerini giyerek nöbet başladılar.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun Baştuğ

Reformizmin arifesindekiler

Emeğin özgülleşmesini sağlayacak, mevcut politikaların gerçekleşmesi için, bu politikaların savunuculuğunu yapan kadro yapısı doğru tarzda irdelenmezse, dönüşüş tarzımız ne kadar mükemmel olursa olsun, mevcut düşüncelerimizin yaşamda yer edinmesi mümkün olmayacaktır. Pratikte birleştirilmemiş bütün düşünceler, kaçışta yitirilir.

Bugün birçok deneyimler olmasına rağmen, kendi zayıflıklarımıza yenik düştüğümüzden, politikalarımızı geniş kitlelere taşımaktan mahrum kalabilmekteyiz. Teorik olarak çok doğru şeyler belirtmemize rağmen, dönemsel politikalarımızda eksiklikler, emekçilerle olan bağın zayıflığına kendisini gösteriyor. Bu politikaları kitlelere taşıyacak kadro zayıflığı ise, başlı başına bir sorundur.

Sendika yöneticilerinin yarattığı bürokrasinin yanı sıra, bir de devrimci demokrat, yurtsever maskesiyle hareket eden, aslında bu gerçeklikle alakası olmayan, devrimci argümanlarla etrafındaki kitleleri etkilemeye çalışan, yönetim kademesine geldiğinde iş verene barışık yaşayan, devrimci kılıfı, reformist, revizyonist kişileri mevcuttur. Bunların attığı her adım sonrası, biraz daha değişime uğramaları, aslında gidecekleri yerin işaretidir.

Konfederasyon düzeyinde oluşturulan sendika bürokrasisini, diğer ilericiler şubelerle ortak çalışma yaparak kırmak yerine, duyuru üyelerle etkisiz edindikleri mekânın sefasını sürdürmenin getirdiği rahatlığı sürdürmekle birlikte, yüzlerce taktikler devrimci maskesiyle, çalışanların işverene karşı başlatıldıkları hak arayışını sekteye uğratarak, çözüm yerine uzlaşmacı arabuluculuklar yapmaktadırlar. Çalışan yoksul emekçilere insan değeri verilmezken, sözde bizden olanların, işverene ayak ayak üstüne atarak çay yudumlamaları, bu tür kişilerin yapısı hakkında ciddi gelişti uyandırmaktadır.

Sendika yönetimine gelmeden önce, devrimin ve mücadelenin birer nefesi gibi görünen veya öyle olan, ama yönetim kademesini adlandırmaya başladıklarında savunduklarını unutup, sorunların farkında olmadan yaşayan kişilerin edindikleri sosyal, siyasal, kültürel nitelikleri bir kenara, bir de benden olsun da, ne olursa olsun anlayışın yarattığı çıkmaz, asıl sorunlarımız arasında yer edinmektedir.

Ezilen yoksul halkların çıkarlarını savunamayan, sadece A veya B çevresine duygusal yakınlığı olan ya da kısmi maddi ve manevi desteği vardır diye, bu tür insanları vazgeçilmez olarak kabul edersek, hem genel ilerleyişimizi, hem de ezilen ve sömürülen halklara karşı sorumluluğumuzu yerine getirmemiş oluruz. Çünkü ortaya konan düşüncenin vaat ettiği geleceğin sorumluluğu öncelikle bizlerin omzundadır. Devrim bir oyalama perspektifi değil, mevcut koşulların oluşturulması ve hızlı değişimi yaratma sanatıdır.

Birçok sendika şubesi bazında, devrimci demokrat veya yurtseverlerin yöneticiliğini yaptığı yerlerde, durumun kendisi sendika bürokratlarının yaptığının farklı değildir. Fakat buradaki asıl sorun bizden gözüktüğü için, kendilerine ayrıcalıklı davranılmasdır. Peki, pratik yansımaları bizim gerçekliğimize denk düşmeyenler, öz itibarıyla bizden olabilmeleri mümkün mü? Hâlbuki yönetici sıfatını taşıyan kişilerin duruşları; gerek kitleler üzerindeki etkisi, gerekse taşıması gereken sorumluluk açısından hatırı sayılır önem taşımaktadır. Böylesi etkili bir kariyer edinen kişinin, bir sosyalist gazeteyi alıp almaması çok da önemli değil. Ya da bu gazeteyi takip etmesi bendendir anlayışını güçlendirmez. İşçi ve emekçilerin sorunları dururken, sorunu böylesi basit mecrada tartışmak, aslında bizlerin bu tür yöneticilerden beklentilerimizin ne olduğunu bilmemektir.

Kendi alanlarında yaşamın öznesi olamamış, bir takım nesnel koşullardan kaynaklı çalışanlar arasında öne çıkmış figüranların, devrimciye dahil söyleyecekleri bir şeyleri olmaması gerekir. Bu kişilerin kurulmuş mücadelesinde referans gösterdiğimiz zaman, gerçek anlamda tıkanıklığın nerede yaşandığına dair bir bocalama içerisine gireriz.

Değişik zamanlarda, sendika şubeleri düzeyinde, oluşturulan birliktelikler oldu. Bu oluşuma katılan sendika şubelerinin birçok yöneticisi, çeşitli reformist, revizyonist ve devrimci çevrelerdendir. Fakat ircaatlarına bakıldığında çalışan kesimi ileriye taşıyacak, alttan üste dalgalanma yaratacak bir etkileri olmamıştır. Reformizminin bataklağınla saplanırlar, çalışanlara verecekleri ciddi şeyleri olmadıkları gibi, orada bulunan devrimci görünümü kişilerin de, yukarıda saydıklarımızdan kaynaklı yapacakları fazla bir şeyleri olmadığını düşünmek gerekir.

Mevcut durumumuzdaki gevşeklikten kaynaklı, daha dinamik gördüğümüz oluşumlar dahil, etkisiz kalabilmekte ya da uzlaşmacı tutum sergilenmektedir. Bu ortamda bütün yeteneklerini ve enerjisini ortaya koyan kişilerin anlaşılması da epeyce güçleşiyor. Yani çürüdüğü, sağlamı yok etmesi gibi bir tablo ortaya çıkıyor. Sağlamların çürümüşünü engellemek için, çürüğü ayırtmanın doğru olacağını düşünmek gerekir.

Tabi ki, bu saydıklarımız herkesi kapsamamaktadır. Mevcut koşullara almadan canla başla çalışan birçok arkadaşın, gerek yönetici düzeyinde, gerekse de alt kademelerde çalıştığını bilmekteyiz. Bizler düşünceleri pratikte birleştirecek, doğru temellerde önderliği inşa edecek, tutarlı halkçı kişilere ihtiyaç duymaktayız. Bugün çıkarları gereği bizden gözüktük, rüzgâr ters yönden estiğinde karışmaz dikiyen bürokratların safımızda yarattıkları tahribatları, geçmişte yaşadık, hala da yaşamaktayız.

Kavrayışın zayıflığından kaynaklı, iktidara gelemeyenlerin, iktidara geldiklerinde, geçmişini unutarak kendilerini oralar taşıyanlara sırtlarını dönmeleri, onlar için gayet doğaldır. Bizlerin yarattığı zemin üzerinden yükselmeyi fırsat bilmenin getirdiği bu sonuca öfkelenmekten, temkinli yüzüne, işçinin emekçinin ve köylünün emekçilerinin öne çıkarak iktidara geçmesini sağlamak temeller üzerine inşa etmeliyiz.

Proletaryanın, burjuvaziyi karşı yürüttüğü mücadele engelli bir süreçten geçeceğinden, bu olumsuzluklar yaşanacaktır. Sorun bu olumsuzluklardan ortadan kaldırarak, safımızdaki birlikteliği güçlendirecek, söylemlerimizin karşılığını bulacağı zemini sağlamak. Sorun yaratan değil, çözüm gücünü ortaya koyacak, genel bir tutarlılığı oluşturulmasıdır. Bunlar yapıldığı oranda, hedeflenenlerin daha hızlı gerçekleşmesinin olanağı sağlanmış olur ki; aksi takdirde hızlı değişen güçlerimizden peşinden koşmaktan, yapmamız gerekenleri düşünme fırsatı bulamayabiliriz. Sorunun kilit noktası da buradadır. Kendi taleplerimizi gündemleştirmekten, gelişen saldırılara karşı yünden oluşturmaya çalışıyoruz. Avucumuzdakileri çoğaltmak gerek, bizden alınlar üzerine siyaset yaparsak, sürüklediğimiz yerin kendisi reformizm olur.

Kadının kurtuluşu örgütlü mücadelede

Demokratik Kadın Hareketi, "25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" vesilesiyle "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Örgütlü Mücadeleye!" şiarıyla başlattığı bir aylık kampanyada "şiddet" hakkında kadınları psikolojik, sosyolojik ve hukuki konularda bilgilendirmek amacıyla İstanbul'un birçok semtinde panel ve etkinlikler düzenledi. DKH, Şiddete karşı yürüttüğü kampanyayı 26 Kasım'da Okmeydanı'nda gerçekleştireceği yürüyüşle sonlandıracak.

25 Kasım 1960 tarihinde Dominik Cumhuriyeti'nde Trujillo diktatörlüğüne karşı mücadele yürüten üç kız kardeş Patria, Minerva ve Maria Teresa tecavüz edilerek katledilirler. Patria Teresa mevcut diktatörlüğe karşı en büyük hareketi 1960 yılının Haziran ayında örgütler ve diğer iki kardeşi de bu örgütlülüğün içinde yer aldı. Çok kısa zaman içinde ülkede büyük bir etki yaratılır. Hatta diktatörlük bu örgütlülüğün kendileri için en büyük tehlike olduğunu deklare eder. 25 Kasım 1960 tarihinde üç kız kardeş tecavüz edilerek katledilir. Fakat üç kız kardeşin katledilmesiyle mücadele ülkede büyük ivme kazanarak, dalga dalga büyüdü ve Trujillo diktatörlüğü son buldu. 1981 yılında Kolombiya'da toplanan Latin Amerika Kadın Kurultayı'nda "25 Kasım, Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" olarak ilan edildi.

Mirabel kardeşlerin yürüttüğü örgütlülük ve direniş mücadelelerini geçmişten günümüze kadar direnen kadınlar üstlenirken emperyalistlerin sadece kar amaçlı istila etmiş oldukları Ortadoğu'da yani Afganistan, Irak, Filistin ve Lübnan'da pay almaya kalkışan ve emperyalist politikalar yürüten Birleşmiş Milletler de direnişleriyle ölümlü taçlandıran Mirebal kardeşlerin katlediş gününü "Mücadele Günü" olarak kabul etmişlerdir.

Demokratik Kadın Hareketi, 5 Kasım'da Karayolları Demokratik Haklar Kültür ve Sanat Derneği ve Anadolu Demokratik Haklar Kültür ve Sanat Derneği ile başlayan "Toplumsal Bir Olgu Olarak Şiddet ve Kadın" başlığı altında paneller düzenledi. Paneller DKH Temsilcisi ile birlikte Psikolog Ebru Sorgun, Avukat Çiğdem Hacisofoğlu, Psikolog Banu Özer ve Gazeteci Suna Parlak'ın katılımı ile gerçekleşti. Psikolog Ebru Sorgun ve Banu Özer, şiddetin tanımlı ve boyutlarını, Avukat Çiğdem Hacisofoğlu kadının şiddet karşısındaki hukuki haklarını ve gerçekleştirilen yasal düzenlemelere değinirken Gazeteci Suna Parlak, şiddetin toplumsal boyutunu anlattı.

12 Kasım Pazar günü Bağcılar Demokratik Haklar Kültür ve Sanat Derneği, Anadolu Demokratik Haklar Kültür ve Sanat Derneği ve Alibeyköy Demokratik Haklar Kültür Derneği'nde düzenlenen panellerde Psikolog Birsen Atakan, Avukat Nurdan Düvenci, Gül Kanat ve DKH Temsilcisi katıldı. DKH temsilcisi; "...şiddet, herhangi bir kişi, grup ya da kurumun kendilerini kabul ettirebilmeleri için karşı tarafa uygulanan her türden kaba saldırılar olarak tanımlayabiliriz ve maalesef dünya çapında egemen süren her türden gerici zihniyetin ürünü olarak şiddeti görebilmekteyiz. Şiddet geçmişten bugüne farklılıklara bürünmüştür. Günümüzde yaşamımızın her alanına yayılan şiddet olgusunu o kadar içselleştirmişiz ki toplum içerisinde normal kabul eder hale gelmişiz. Artık her gün duyduğumuz töre cinayetleri, psikolojik, ekonomik ve cinsel temeldeki şiddete dair yaşanan olaylar, tacizler ve tecavüzler bizi şaşırtmıyor. Buradan başlayarak şiddete karşı düşüncelerimizi mahkum ederek şiddetin kaderimiz olmadığını kavramalıyız. Bugün sizler kavrayasınız ya da beraberce başka yerlerde başka zamanlarda başka kadınlara kavrayasak 25 Kasım 1960'larda tarih sayfalarında yerini alan günü anlamlı kılabiliriz ve kadın olmanın kaynaklı yaşadığımız sorunlara karşı örgütlü bir güç olarak sistemin ve bize erk uygulayan tüm güçlerin karşısında durabiliriz..." Tüm etkinliklerde DKH'nin hazırladığı şiddet konulu slayt gösterisi gösterirken Karayolları Demokratik Haklar Kültür ve Sanat Derneği'nde aynı gün kadın konulu film gösterimi gerçekleştirildi. Bağcılar'da düzenlenen paneller EHP'li Kadınlar da destek verdiler. Gerçekleştirilen panellerde yoğun kadın katılımı olmasının yanında canlı sohbet ortamı ile kadınların sohbete katılımı ve tek çözümün örgütlü mücadele olduğu noktasında ortaklaşılması oldukça önemlidir.

Panel ve etkinlikler

SARIGAZI

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü, dolayısıyla Demokratik Kadın Hareketi tarafından başlatılan kampanyanın İstanbul Sarıgazi yaygının ilk paneli 5 Kasım Pazar günü Sarıgazi Demokratik Haklar Kültür ve Sanat Derneği'nde gerçekleştirildi. Derneğin kadın komisyonunun da desteği verdiği ve onlarca kadının katıldığı panelde konuşmacı olarak Sosyolog Suna Parlak, Psikolog Banu Özer, DKH temsilcisi yer aldı.

"Kadına Yönelik Şiddet ve Kadın Üzerindeki Etkileri" başlığıyla yaklaşık 3 saat sürmüştür. Şiddetin sadece ev içi şiddet, yani dayak ve hakaretten ibaret olmadığı, bunun daha yaygın ve farklı boyutlarda olduğunu vurguladığı panelde toplumsal şiddet her çok yönlü olarak ele alındı. Kadının kadın olmanın kaynaklı yaşadığı sorunların çok daha fazla olduğu ve sindirilmiş olan kadının bunu şiddet olarak görmeyip içselleştirdiği, bu sebeple bununla mücadelenin de bilinçli toplum ve bilinçli kadın olgusundan geçtiği üzerinde duran panelistler, diğer dünya ülkelerinden ve yaşadığımız coğrafyadan örneklemelerle bulunarak, kadına yönelik şiddetin, bir birey olan kadın üzerinde; insan hakları ihlali olduğunun altını çizdiler. Kadın üzerindeki toplumsal şiddetin, cinsel, ekonomik-sınıfsal, ulusal boyutuyla detaylandırılması ve bununla mücadelenin, örgütlü bir duruşla mümkün olacağını belirtmesiyle süren panel, kadınların ev içi şiddetle yönelik sorunlarının yanıtlanması ve kadın sorunları üzerine yapılan tartışmalar ile son buldu.

Kampanya çerçevesinde 12 Kasım Pazar günü "Toplumsal Bir Olgu Olarak Kadın ve Şiddet" konulu ikinci bir panel gerçekleştirildi. Anadolu Demokratik Haklar Kültür ve Sanat Derneği'nde düzenlenen panelde konuşmacı Avukat Nurdan Düvenci ve DKH temsilcisi kadına yönelik şiddete karşı hukuki-yasal düzenlemeler ele alındı. Cinsel taciz, tecavüz, aile içi şiddet, boşanma, şiddet sayılabilecek her tür hakaret ve yazılı olmayan birçok toplum kuralının (töre, gelenek, adet..vs) insan hakları ihlali olduğu ve kadının yararlanabileceği yasal düzenlemeler konusu, kanun maddeleriyle katılımcı kadınlara anlatıldı. Panelistler yaptıkları konuşmalarda; kanun maddesiyle

le güvence altına alınmış her hakkın, talebin elde edilebilir olmasının çoğu zaman mümkün olmadığını vurgulayarak, sistemin kadını bir birey olarak görmediğini ve bunun kanunlarda da kendisini bariz bir şekilde ortaya koyduğu ifade edildi. 30'a yakın kadının katıldığı panel; semt kadınlarının yasal haklar konusundaki soruları ve DKH temsilcisinin bu sorunlara çözüm olarak örgütlü mücadele gereksimini açıklaması, kampanyaya destek çağırısı ve teşekkürüyle son bulmuştur.

BAĞCILAR

Kadınlar, 12 Kasım Pazar günü Bağcılar Demokratik Haklar Kültür ve Sanat Derneği'nde bir araya geldi. Demokratik Kadın Hareketi tarafından "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Örgütlü Mücadeleye" adıyla başlatılan kampanyanın bir ayağı olarak düzenlenen etkinlikte kısa bir slayt gösteriminin ardından "Toplumsal Bir Olgu Olarak Şiddet ve Kadın" paneli gerçekleştirildi. Panelde söz alan DKH temsilcisi özellikle kadınların kafalarında şekillenen farklı şiddet tanımları üzerinde dururken kadınların hayatın her alanında maruz kaldıkları fiziksel, ekonomik, cinsel ve aile içi şiddetten söz etti. Panele katılan Avukat Birsen Atakan ise şiddetin çeşitlerinden söz etmekle birlikte, şiddetin kadınlar üzerindeki etkilerine de değindi. Ayrıca şiddete karşı hakların ne olduğu konusunda bilgilendirmelerde bulundu. Canlı bir sohbet ortamında devam eden panelde özellikle kadınların aktif olarak katılımı dikkat çekiyordu. Ayrıca etkinliğe Emekçi Hareket Partisi'nden kadınlar da katılarak destek verdiler.

Etkinlik şiddete karşı tek çözümün örgütlü mücadeleden geçtiği gerçeği vurgulanarak sona erdirildi.

ALİBEYKÖY

DKH, Alibeyköy'de de kampanya çerçevesinde kadınlara yönelik bilgilendirme çalışmaları gerçekleştirdi. Alibeyköy Demokratik Haklar Kültür Sanat ve Dayanışma Derneği'nde "Toplumsal Bir Olgu Olarak Şiddet ve Kadın" başlığı altında yapılan etkinlik Demokratik Kadın Hareketi temsilcisinin açılış konuşmasıyla başlayıp daha sonra kadına yöne-

lik şiddete karşı hazırlanan slayt gösterisi ile devam etti. Özellikle Demokratik Kadın Hareketi'nin aydın ve alanında uzman olan kadınları emekçi semtlerinde bulunan kadınlarla buluşturması kadın çalışması açısından önemli bir adım olarak, gelen kadınların ihtiyacına cevap oldu. Panelin konuşmacılarından Avukat Gül Kanat aile içi şiddeti tanımladık-tan sonra fiziksel, cinsel, ekonomik şiddete uğrayan kadınların neler yapması gerektiği konusunda kadınları bilgilendirip, kadınların hukuksal boyutta yaşadığı sorunları çözüme anlamında sohbet havası içinde oluşan karşılıklı soru cevap şekliyle kadınların sorularına cevap olmaya çalıştı. Son olarak ise DKH temsilcisinin kadına dair yaşadığımız tüm sorunları, yine kadınların bir araya gelerek, örgütlenecek, dayanışma içerisinde girerek çözümleyebileceğini söylemesiyle sona erdi.

GAZİ

Karayolları Demokratik Haklar Kültür ve Sanat Derneği'nde yapılan panelin açılış konuşmasını yapan DKH Gazi temsilcisi Evrim Konak, ilk başta bir aylık kampanya hakkında bilgilendirme yaptıktan sonra 25 Kasım'ın tarihçesinden bahsetti. Şiddetin kadın yaşamının her alanında olduğunu ve şiddete karşı kadının kendi özgüveniyle vereceği mücadeleyi daha ileriye taşıyarak kadının her türden sömürsünü ortadan kaldıracığına dair mesajlar veren Konak'ın ardından sözü Psikolog Ebru Sorgun aldı. Aile içinde kadına yönelik şiddetten bahseden Sorgun, şiddetin doğurduğu psikolojik sorunlara dair bilgilendirme yaptı. Sonrasında söz alan Avukat Çiğdem Hacisofoğlu ise hukuktaki cinsiyet ayrımcılığına ve şiddete maruz kalan kadınların yasal haklarına dair bilgi verirken, mevcut yasalarla kısmi olarak olumlu değişiklikler olmasına rağmen yasaların halen yetersiz olduğunu, bunun da ancak bağımsız kadın örgütülüğün var edilmesiyle aşılabileceğini belirtti. Daha sonra panele bulunan kadınların sorularına cevap verildi. Soru cevap bölümünden sonra DKH temsilcisi kadının karşı karşıya kaldığı sorunlara çözüm olabilmek için birlikte hareket etmenin ve kadının kurtuluşunun zorunlu bir araç olan örgütlü mücadeleyi bugünden örnek gerektiğini vurguladı.

ÖNCÜ KADIN

Rojda Demir

Özgürlük (2)

Kişilerin özgürlüğünü başkalarının tanımladığı ve sınırlarını başkalarının belirlediği durumlarda özgürleşmesi mümkün değildir. Bu durum devrim mücadelesinin yürüttüğü örgütlü mücadele için de geçerlidir. Çünkü sınıflı toplumlarda insanların özgürleşmesi yolunda atılan en somut iktidar biçimi olan sosyalist iktidarlara bile sınıflı toplumların özelliklerini taşıy ve dolayısıyla özgürlük arayışı son bulmaz. Bireylerin tüm kısıpları aşarak sınırsız ve sınıfsız bir toplumda kendini özgürce üretebilmeye hakkının olmasıyla özgürlüğe kavuşulabilir ancak. Dolayısıyla devrimci safılarda yer almak sadece özgürlüğe giden yolu açar bize, özgürlüğü hemen bugün var etmez, özgürlük yanlışsalamalardan hemen bugün kurtulmayı sağlar.

Özgürlük, anlık bir kazanım değil, süreç yayılan mücadelenin ve onun kazandırdığı yeni alışkanlıkların ve kültürün bir ürünüdür. Yani özgürlük bir an değil, bir sürecin tanımıdır. Sadece somut koşulların varlığı özgürlük için yeterli değildir. Asıl önemli olan, o koşulların bir değişim-dönüşüm çabasıyla içselleştirme ve süreklileştirme pratiğidir. Yani yaşama iradi müdahalelerin bir sonucudur. Özgürlüğü yaşadığımız anla ve sadece bireyin o an içerisinde olduğu duruma sınırlayan olgu, gerici-egemen sistemlerin kültürüne dayanır. Bu zihniyete dayanan her türlü yaşam biçimi ve mücadele alanı devrimcilik adına dahi olsa özgürlüğün önündeki engelleri oluşturur.

Bu bilinçli bir engelleyişten öte, sistemin bizde içselleştirdiği kültür ve davranışların bir yansıması şeklinde gelişmektedir. Bu sorunların kaynağı, sisteme karşı yürütülen ideolojik mücadelede düşülen zaafıdır. Devrim mücadelesinin asıl gerekeşi düzeni ve düzenin tüm dayanak noktalarını yıkmak isteği olmasına rağmen pratikte farkında olmadan sistemin dayanak noktalarını devrimci cepheden de ayakta tutmuş oluyoruz. Özgürlük mücadelesinde omuz omuza mücadele eden kadın ve erkek yoldaşların kendi içerisinde düzenin anlayışıyla paralel bir eşitlik, güç ve iktidar ilişkisi gelişmesi bu durumun bir göstergesidir. İki cinsin özgürlüğü ve özgür ilişkileri için verilen mücadele, bireylerin ve toplumun özgürleşme mücadelesinin temel ve en öz dinamiklerinden biridir. Özgürlük, insanların birbirini ezmeden, ayrılaştırmadan yaratacakları ilişkilerin bir ürünü olacaktır. Özgür olmak için başkalarının da özgür olmasına ihtiyacımız var. Bunun için de erkeğin erkekliğini, kadının geleneksel kadınlığını aşma ve parçalamaya mücadelesi vermesi zorunludur. Çünkü insan ilişkilerinde en yoğun ezme ve ezilme ilişkisi, kadın ile erkek arasında yaşanmaktadır.

Devrimcilerin kadın-erkek ilişkilerini özgürleştirmede bir formül olarak uzun yıllar boyunca kullandığı "devrim nikahı" bu ülkedeki burjuva-feodal özün gelişmelerinin devrimci yaşama yansımasına dair çok iyi bir örnektir. İlişkileri özgürleştirmek, devletin baskısından ve kurallardan koparmak adına yapılan "devrim nikahı"nın kadın ile erkeğin ilişkisini özgürleştirmenin yolu olduğunu söylemek mümkün değildir. Tam tersine özellikle kadının cinselliğini sınırlayan ve kurallara bağlayan feodal anlayış devrimciliğe uzanan etkilerinin somut bir durumu olmaktadır. Devrim nikahıyla yaşanan ilişkiler geleneksel kan-koca ilişkisinin ötesine geçememektedir. Görünüşte daha modern ve özgür bir ilişki gibi görünse de eşitsizlerin birlikteliği olmaya devam etmektedir. Sınıflar var olduğu süreçte bireylerin ilişkilerinin tam anlamıyla eşit ve özgür ilişkilere dönüşmesi mümkün değildir. Ancak devrimcilik, değişime ve dönüşüme iddiası demektir ve bunun için öncelikle burjuvazinin eşit olmayanlara eşitmiş gibi davranma felsefesinden kopmak ve kadının ezilen cins olmanın kaynaklı özgün mücadelesinin gerekliliğini ağda çıkarmak zorundadır. Devrimci erkekler, sistemin yarattığı özgürlük yanlışsalamaları ezen cins gerçekliği içerisinde yaşarlar. Ezen cinsin sövenizi, en kaba ve en ince halleriyle devrimciler arasında da yaşanmaktadır. Hala kadına bakireliği, cinselliği, anneliği, ev kadınlığı üzerinden değer verilmekte ve hala kadına geleneksel roller verilmektedir. Kadın, devrim mücadelesinde de çoğunlukla en yakınımdaki erkek üzerinden kendini ifade etmekte ve onun gölgesinde bir mücadele sergilemektedir. Ya da güçlü olmak adına erkeği taklit etmekte, onun gibi davranmaya, dönüşmeye çalışmaktadır.

Devrimci erkek ise kadın koruyan ve kollayan bir yaklaşım tarzıyla hareket etmeye devam ediyor ve onu küçümseyici bir şefkatle kuşatabiliyor. Korumayı ve kollamayı pozisyonuyla feodal bir yaklaşım tarzına düşerken, zaman zaman da kadın küçümseyen ve kadının kendi sorunlarına ve özgürlük alanını tanımlayıp savunacak bilgi ve birikime, politik tecrübeye sahip olmadığı düşünerek burjuvaziyi özgü kibriyi ve küçümseyici bir tavırla kadının sözcülüğünü üstlenmekte ve mücadele içerisinde kadının kendi sözünü, eylemini üretmesini engelleyebilmektedir. Hatta kadının ezildiğinden dem vurarak onun adına onun özgürlüğü için konuşmakta ve karar vermede bir sakınca görmeylebilir. Ancak çoğunlukla bu gerçeğin farkına varılmamakta, bu sahipleniş erkek yoldaşların teorik bilgi ve birikimine dayandırılmaktadır. Ama bilimsel bir kayıtsızlık dahi olsa kadının kendini ifade etmesi, onun kendini geliştirerek politik bir kimlik kazanmasının tek yoludur.

Devrimci kadınlar ise özgürlük yanlışsalamaları ezen cins gerçekliğinin edilgenliği içerisinde yaşarlar. Ailenin ve çevrenin baskısından kısmi koşullar ve karşı cinsle ortak mücadelesinin yarattığı değişiklikler kadının hayatında büyük değişimler olmakla birlikte kadın çoğunlukla edilgen kimliğiyle aşmakta zorlanmakta ve yardımcı, lojistik bir güç olmaya devam etmektedir. Kadın kendini geliştirmek ve yetersizliklerini aşmak için öncelikle bu durumunu görmeli ve devrim mücadelesini içerisinde yürütülecek olan özgün örgütlü mücadelesinin gerekliliğini kavramalıdır. Kadının özgürlüğü, ancak kadının iradesi ve inisiyatifliyle tanımlanabilir. Kadının karar vermedeği her türlü yaşam biçimi ve özgürlük tanımlaması ister gerici burjuva-feodal sistem tarafından, isterse devrimciler tarafından tanınıyor olsun kesinlikle kadını özgürleştirmez, özgürleştiremez. Bu yaklaşım tarzı erkeği de özgürleştirmez, onu ezen kimliğine hapsederek kısırlştırır, devrimci dinamiğini köreltir. Bu noktada devrimci kadınların taşıması gereken sorumluluk çok büyük ve hayati derecede önemli olmaktadır. Kadın radikal bir duruşla kadın sorununu ya da bu şekilde bir parçası olan tüm sorunlara karşı savaşmalıdır. Bu savaş, bazen yanı başımızda bizlerle birlikte mücadele eden yoldaşlarımızla karşı da olacaktır, olmak zorundadır. Ama en önemlisi kendi içimizde taşıdığımız gerici, teslimiyetçi ve gericiyle uzlaşan kadına yönelik yürüttüğümüz mücadeledir. Bu mücadele ideolojik bir mücadeledir ve sistemi toptan reddeden ve uzlaşmayan bir hatta ilerlerken, devrimci cephe de bu net ideolojik duruş çerçevesinde ortak bir mücadelenin yanında devrim mücadelesi içerisinde varlığını farklı şekillerde sürdüren erkek egemen kültüre karşı analitik bir karşı duruşu, yani çatışmalı birlikteliği yaşamımızın bir parçası haline dönüştürmeyi zorunlu kılar.

Kısacası, devrim mücadelesi içerisinde özgürlük arayışı kadını sadece sistemle karşı karşıya getirmez. Aynı zamanda devrim mücadelesi içerisinde ezilen cins mücadelesini de, yani geleneksel kadın-erkek ilişkilerine karşı mücadeleyi de zorunlu kılar. Devrimci safılarda kadınların bu çatışmalı birlikteliği, yaşanan ülkenin burjuva-feodal karakterinden ötürü kazanılmazdır. Çünkü düzenin hastalıkları farklı nitelikler taşısa da devrim mücadelesi yürütenleri etkisi altına almaktadır. Ve bu mücadele bizim kavradığımızdan çok daha çatışmalı, çok daha derin ve çok daha acilietli olan bir mücadeledir. Çok zor ve sancılıdır. Bu mücadelede direktör kadının yükü artacak ve bazen mücadele ile birey kimliği arasında sıkıştığı anlar olacaktır. İşte bizim görevimiz, gelişkinin iyice yoğunlaşarak kırılmaya yaklaştığı bu uç noktada kopuşu ya da teslimiyeti değil, her ne olursa olsun mücadeleyi seçmek olmalıdır. Bunun için çekilken bir iradeye, kendini keşfederek, kendini yarak ve gerekirse başından tekrar üretecek cürete sahip olmak gerekir. Bu da iki çizgi mücadelesine dayanan ideolojik mücadelelerin kesintisiz devam ettirilmesi, bu kültürün yaratılması için gücünü kendisinden alan ama sadece kendisi için olmayan kararlı adımıyla atılması mümkün hale gelir. Bu mücadele kişinin kendisini kendisinden özgürleştirme durumudur ve değişimin kendisini sürekli kılar.

ADKH'dan tanışma toplantısı

ADHK'nın Frankfurt Komitesi'nin 28 Ekim Cumartesi günü Frankfurt Derneği'nde düzenlediği yabancı kurumlara tanışma toplantısı, davetli kadın kurumlarından Alman Coroge Kadın Örgütü, Nepal'li kadınlar ve bağımsız katılımcıların gelmesiyle gerçekleştirildi. Çağrılı olan kurumlardan Atik Yeni Kadın, 8 Mart Örgütü, YAJK, EKD, Frankfurt, Hetersheim, Freidberg ve Hanau Alevi Dernekleri Kadın Kolları bazı gerekçelerle

toplantıya dahil olamayacaklarını, ancak önümüzdeki etkinliklere katılacakları bildirtiler.

Etkinliğin içeriği, tanışma, yemek ve müzik olarak belirlendi. Yapılan açılış konuşmasında ADHK'nın kuruluş tarihi, amaçları ve neden bir kadın hareketine ihtiyaç duyulduğu kısaca anlatıldı.

Alman Coroge örgütü adına yapılan konuşmada ise düzenlenen etkinliğin duyulan memnuniyet dile getiril-

erek teşekkür edildi. Kendilerinin yaptıkları çalışmalar konusunda da bilgi veren konuşmacı, kadınlar arasındaki birlik ve dayanışmanın geliştirilmesi üzerinden yürütülecek çalışmaların daha verimli olabileceğine inandıklarını belirtti. Nepal'li kadın hareketi de kadın örgütlerinin parça parça çalışmasından ciddi kazanımların elde edilemeyeceğini vurguladı.

Daha sonra katılımcılardan gelen sorulara paralel olarak kadına uygulanan şiddet üzerinde tartışıldı. Etkinliğin son bölümünde ise hep birlikte coşkuyla okunan türküler eşliğinde etkinlik noktalandı.

Kimlerin Enternasyonalı

Geçenlerde Şilinin Santiago şehrinde gerçekleşen bir toplantı sonrasında böylesi bir soru sormak önem kazandı. Önemi böylesi bir toplantının yapıp yapılmaması değil, bu toplantıya kimlerin, hangi amaçla katıldığı ve ne umduklarıydı.

Sınıflı toplumlar varolduğu sürece her sınıf ve katman kendini ifade etmenin olanaklarını ararken dâğık olan temsilcilerini de bir araya getirme uğraşı içinde olacaktır. Bu yalnız devrimci cephe açısından değil, karşı devrim cephesi açısından da böyledir. Dolayısıyla her sınıfın ve sınıf temsilcilerinin kendilerini ve hedeflerini dile getirerek ortak noktalarda buluşmaları ve örgütlenmeleri için böylesi toplantılar-organizasyonlar düzenlemeleri ve önlerine yeni görevler koyarak yeni örgütlenmelere gitmeleri anlamlıdır birseydir.

Sözü edilen organizasyon "Sosyalist Enternasyonal", yapılan ise "Sosyalist Enternasyonal toplantısı" olunca, bu organizasyonla, bu organizasyona katılanların niteliklerini ele almak ve ilişkiyi-ikiyüzlülüğü ortaya sermek daha bir önem kazanıyor. Bu toplantıyı düzenleyenlerin niteliklerine geçmeden önce, bu toplantılara ismini veren "Sosyalist Enternasyonal"e de biraz değinmek yerinde olacaktır. Çünkü kendilerini SE olarak adlandıran platformun 18. Kongresi'nde kabul edilen yeni "İlkeler Bildirgesi"nde şu satırlara yer verilmektedir:

"...Tarihi 1864'e kadar uzanan Sosyalist Enternasyonal bu amaca hizmet için 1951'de yeniden kuruldu."(abc)

Lenin'in deyimiyle "sosyalizm için proleter, uluslararası mücadelenin temelini" atan I. Enternasyonal'ın kuruluş tarihidir 1864. Uluslararası proletaryanın sınıf temsilcilerinin ilk adımı olan ve "... her çeşit köleliğin, tüm toplumsal sefaletin, manevi alçalmanın ve siyasal bağımlılığın temelinde yatan emekçinin, üretim araçlarını yani üretim kaynaklarını tekelinde tutanlara olan ekonomik bağımlılıktan kurtulmak" hedefiyle kurulan Uluslararası İşçi Birliği'nin hazırladığı geçici tüzüğün girişinde ise "İşçi sınıfının kurtuluşu, işçi sınıfının kendisi tarafından gerçekleştirilmek zorundadır" denir. Marks'la birlikte farklı siyasal akım temsilcilerinin de aralarında bulunduğu Birlik, 1872 yılında dağılmasına rağmen hedef ve işçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağı gerçeğiyle güncelliğini olduğu gibi korumakta, sosyalizmin yönüne işaret etmektedir. Ve şayet bugün sınıfsız, sömürsüz, özgür bir dünyada barış ve refah içinde yaşamak hedefleniyorsa 1864 yılındaki bu belirlemelerin taşıdığı önem paha biçilmezdir.

İstisnasız bugün her insanın istemi barış ve demokrasidir. Bu egemenler için de böyledir.

1989 yılında Stockholm'de yaptığı 18. Kongresi'nde yayınladığı İlkeler Bildirgesi'yle o güne kadar söylemde kalan birçok kavramı terk eden Sosyalist Enternasyonal (SE) her ne kadar kendi tarihini 1864'e dayandırsa da, esasta dayandığı temel II. Enternasyonal revizyonistleridir

Egemen sınıflar sömürülerini sürdürmek ve karlarına kar katmak için barış ve sessizlik ortamını yeğlerlerken, bu sömürülerini devam ettirebilmek için de kendilerine özgürlük ve demokrasi tanımasını istemektedirler. Bugün emperyalizmin işgal ve yeni pazarlar elde etmek için ileri sürdüğü gerçeklerin altında bu vardır: "Barış" ve "demokrasi".

1989 yılında Stockholm'de yaptığı 18. Kongresi'nde yayınladığı ilkeler bildirgesiyle o güne kadar söylemde kalan bir çok kavramı terk eden Sosyalist Enternasyonal (SE), her ne kadar kendi tarihini 1864'e dayandırsa da, esasta dayandığı temel II. Enternasyonal revizyonistleridir.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı öngünlerinde emperyalist savaş karşısında savaşı engelleme, engellenemiyorsa emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürme noktasındaki MLM tutumun tersine sosyal şöven bir hat izleyerek emperyalist burjuvazinin yanında yer alırken II. Enternasyonal revizyonistlerinin savundukları görüşler yalnız bu değildi. Revizyonist üretici güçler teorisinin de harareti savunucuları idiler. Geri kalmış ülkelerin işçi sınıfının gelişmesi için kapitalizme de övgü dizekten ve işçi sınıfını geliştirdikleri için barış içinde yanyana yaşamayı savunmaktan geri durmuyorlardı. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı patlak verdiğinde saflar netleşmiş ve II. Enternasyonal de bu ihanet üzerine dağılmıştı. Emperyalist savaşı iç savaşa dönüştüren Rusya işçi-emekçi sınıfı devrimi gerçekleştiren, II. Enternasyonal revizyonistleri ise burjuvazinin sadık bir hizmetçisi oldular.

SE, 1951 yılında Frankfurt'ta tekrar kurulken, uluslararası alanda halklar nezdinde prestij kazanan sosyalizmin ve sosyalist sistemin etkisini de arkasına alarak "sol-sosyalist" söylemleri uzun bir süre kullandı. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı karşısında sergiledikleri sosyal-şöven sınıf işbirlikçisi duruşlarıyla II. Enternasyonal içinde etkili olan Alman Sosyal Demokratları, aynı şekilde SE'nin 1951 yılındaki kuruluşuna da önderlik etti. 30 civarında parti ile Frankfurt'ta toplanan SE'nin etkinlik alanı Avrupa ile sınırlı idi.

Dönemin reformist-revizyonist sınıf işbirlikçisi burjuva sosyal demokrat, "sosyalist-sol" maskeli partilerinin bir araya gelmesiyle kurulan SE, yine 1959 yılında başını Alman Sosyal Demokratları'nın (SDP) çektiği yeni gelişmeler

ve değişimler ileri sürerek "çizgi değişiklikle"yle siyasal hatlarını kökten değiştirdi. Marksist söylemlerin yavaş yavaş terkedilerek özel mülkiyet, serbest piyasa, kalkınma gibi argümanların daha ön plana çıkartıldığı SE, 1976 yılında başkanlığa getirilen ve II. Emperyalist Paylaşım Savaşı yıllarında Naziler'e karşı mücadele eden Willy Brandt'la birlikte nüfuzunu Avrupa sınırları dışına taşıyarak genişledi. Üyeleri arasında çeşitli ülkelerde iktidar-hükümet olan partileride barındıran -ki Tony Blair'in İşçi Partisi' de üyedir- SE, Sosyalizmin değerlerine yabancı, ona düşman bir oluşum olarak proletarya ve emekçi halklar karşısında konumlanan karşı-devrimci bir oluşumdur.

"Sol", "Sosyal-Demokrat" partilerin yükselişi

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Hitler faşizmi yenilmiş, Sovyetler Birliği ise güçlenmiş ve prestij kazanmıştı. Birçok ülkede ulusal kurtuluş savaşları ve halk demokrasileri gündeme gelmişti. Savaş koşullarının getirdiği baskı ve yasa-saklamalar, yıkım sonrası yaşanan işsizlik, açlık ve yoksulluk işçi-emekçi sınıfı hak ve özgürlükler konusunda mücadeleye yöneltiyordu. Sovyetler Birliği'nin varlığı ve savaşın sona erdiği saygınlık, sosyalizme duyulan sempati emperyalizmi, emperyalist tekelileri işçi-sınıfının taleplerini karşılamaya zorunlu kılıyordu. Hem işçi-emekçi sınıfın mücadelesi, hem Sovyetler Birliği'nin varlığı günümüze kadar sarkan ve "sosyal-refah devlet"i içine sığdırılan kazanımları veremeye itti. Ya toptan iktidardan olunacak ya da bazı ödünleri-tavizleri verecekti. Ücret artışları, çalışma sürelerinin kısaltılması, çalışma şartlarının düzenlenmesi-düzeltilmesi, işgüvenliğinin artırılması, sosyal sigortaların iyileştirilmesi, sendikal hakların artırılması, eğitim ve sağlığa ayrılan payların artırılması, çocuk parası vs. gibi iyileştirmeler-reformlar bu dönemlerde gerçekleşti.

Emperyalizmin sömürge-yarı sömürge ülkelerden elde ettiği karın bir kısmını kendi ülkesinde, kendisine sahip çıkan ve dış politikalarında onu destekleyen ya da hiç değilse ses çıkarmayan bir toplum yaratmak ve sosyalizme olan yönelimini kontrol altında tutup bu düşünceden uzaklaştırmak için kabul ettiği ve verdiği bu tavizler kendisini "sol-sosyalist-sosyaldemokrat" parti olarak ifade eden reformist-revizyonist partileri de ideolojik olarak savurdu. Avrupa'daki birçok "sol, sosyalist, sosyal-demokrat" parti, gelişen bir durumu emperyalizmin vermek zorunda olduğu tavizler olarak sosyalizme, "demokratik sosyalizme" gidişin imareleri olarak değerlendirdi ve programlarını yeniden şekillendirdiler. Bu partilerin gücü büyük oranda arttığı gibi, bazıları da iktidara taşıyan kitle desteğini arkasına aldı. Bu durum SE'ye de yansıdı.

sınamazlık edemedi. II. Enternasyonal'den devralınan reformist-revizyonist görüşler daha da derinleştirildi. Kitlelerin sosyalizme olan özlem ve sempatisini düzen sınırları içinde tutarak emperyalizmin-emperyalist tekelilerin rahat bir nefes almasına ve kendisini toparlamasına, arka bahçesini sağlama almasına hizmet ederek emperyalist tekelilerle kol kola yürüdü-yürüyor.

SE, süreç içinde sosyalizm adına, emek adına, mücadele adına, enternasyonalizm adına ne varsa (zaten kağıt üzerinde ve propaganda malzemesi olarak emekçi halkların duygularını okşamaya yönelikti) hepsinden vazgeçti. Bugün SE'ye üye olan partiler içinde birçoğunun kendi ülkelerinde hükümeti oluşturdukları, düşünürse SE'nin ne olduğu daha iyi anlaşılacaktır. En basitinden SE Başkanı olan Papandreu'nun PASOK'u, Tony Blair'in İşçi Partisi, Merkel'in Sosyal Demokrat Partisi, Fransa Sosyalist Partisi, İspanya Sosyal Demokrat İşçi Partisi SE'nin niteliğini anlatmaya yetmektedir.

Faşist CHP'ye bak SE'yi gör

".....2. İçinde bulunduğumuz ekonomik, teknolojik, siyasal ve toplumsal değişimler dünyamızdaki derin yapı dönüşümünü yansıtmaktadır. Bugün karşı karşıya olduğumuz temel konu ileriki yıllarda değişimin olup olmayacağı değil, değişimi kimin ve nasıl denetim altında tutacağıdır..." (SE-İlkeler Bildirgesi)

Bu tespit dahi SE'nin amacını ve hedefini anlatmaya yetmektedir.

SE toplantısına SE Başkan Yardımcısı olarak katılan CHP Başkanı Baykal'ın yanında Kıbrıs Cumhuriyeti Türk Partisi Başkanı ve aynı zamanda Başbakan olan Ferdi Soyer'de katılarak, emperyalizme havale edilen Kıbrıs sorununun yanında, Kıbrıs halkının bilinçleri bulandırılarak düzen sınırları içinde tutulması için elinden geleni yapmaya aday olduğunu bir kez daha gösterdi. Nitekim bunun mükafatı olarak da gelecek sene yapılacak olan SE kongresinde üyeliğinin onaylanacağını garantisini aldı. "KKTC'nin zaferi", "KKTC güç kazandı" şeklinde basına yansıtılan bir durumun, Kıbrıs emekçi halkının zaferi olmadığı, emperyalist tekellerin zaferi olduğunu örneklerle açmaya gerek yok. Irak, Afganistan işgalinde, Yugoslavya'nın parçalanmasında, Kosova, Sırbistan, Hırvatistan'da yalnızca ABD emperyalizmi ve Bush yoktu. SE üyesi Blair'in İşçi Partisi, Merkel'in Sosyal Demokrat Partisi vb. de vardı. Ve bunların hiç birisinin "barış", "demokrasi", "özgürlük" için bu ve benzeri ülkelere gitmediğini yaşadık-gördük. Tartışma kulübünden öteye bir yaptırım olmayan fakat emekçi halkların bilinçlerini bulandırmak ve uyuşturmak için ideolojik saldırıyla kitleleri nasıl yönlendireceklerini belirledikleri bir platforma aday olması babında CTP'nin "za-

fer"ini anlamak zor değildir.

CHP (Halk Fırkası) cumhuriyetin ilan edilmesiyle siyaset sahnesinde yerini almıştır. İlk başkanı M. Kemal, vekili ise İsmet İnönü'dür. Kurulduğu yıllardan beri kendini "devlet partisi" olarak lanse eden CHP'nin "devletçiliği" ise 1929'da kapitalizmin ekonomik buhranına dayanır. Buhranın etkisi ülkemizde de görülmeye başlanınca CHP ve temsil ettiği sınıflar devletçiliğe daha sıkı sarılmış ve devletçiliği bir zırh, bir kalkan olarak kullanmak istemişlerdir.

Faşist Kemalist diktatörlüğün sadık bekçilerinden, siyasi yelpazede "ortanın solu" olarak piyasaya çıkarak "sosyal demokrat" olduğunu vurgulayan bugün ise "sağa açılım" projeleriyle kendi gerçek kimliğini bulmaya çalışan CHP'nin hem hükümet olduğu süreçlerde, hem de muhalefette kaldığı süreçlerdeki politikaları hafızalarımızda halen tazelini korumaktadır.

Birçok katliamın, faili meçhul cinayetlerin, Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar politikalarının, yeraltı-yerüstü zenginliklerin emperyalist tekelilere peşkeş çekilmesinin ortaklarından olan CHP, Misakı Milli'ci Kemalist kesimin Avrupalı kanadı olarak siyaset sahnesinde yer alırken, yüzüne geçirdiği "sosyal demokrat" maskesini de emekçi halkların ekonomik, demokratik ve akademik mücadelelerini kontrol altında tutmak ve devlet için tehlike olmaktan çıkarmak için istismar etmekte en ön sırada yer almaktadır. 1925 Şeyh Said İsyanı katliamla bastırıldığında ve önderleri idam edildiğinde sahnedeki CHP vardı. Takrir-i Sükun Kanunu'nun kabulü ve İskiklal Mahkemeleri de CHP icraatlarıdır. 1936 yılında faşist Musolli-ni'nin İtalya Ceza Kanunu CHP döneminde esas alındı. Maraş, Çorum vb katliamlar, 90'lı yıllar sonrası yoğunluk ve hız kazanan gözaltı kayıpları, sokak infazları, katliamlar, köylerin yakılıp insanların göçe zorlanması, ormanların yakılması vs. CHP'nin de içinde olduğu dönemde yaşandı.

Hal böyle olunca CHP gibi faşist-Kemalist bir partinin böylesi bir "enternasyonal"de başkan yardımcılığı göreviyle yer alması, yine Kürt ulusu üzerindeki inkara ve imhaya dayalı politikaları defalarca sabitlemesine rağmen, bunları görmezden gelerek adı geçen toplantıya gözlemci olarak Kürt ulusunun reformist temsilcisi DTP'de Aysel Tuluk, Nazmi Gür ve Fırat Anlı ile katılmıştır. DTP temsilcileri toplantılar boyunca birçok "olumlu" görüşme yaptıklarını dile getirirler de, Kürt sorunu üzerine SE'nin bir açıklama yapmaması, SE'nin hem Kürt sorununa yaklaşımının, hem de DTP'ye yaklaşımının söylenildiği gibi olumlu olmadığını göstermiştir. Kendisini zaten meşru bir alana taşımış ve uluslararası alanda halkların olumlu desteğini almış Kürt ulusal mücadelesinin diyalog adına gündeme getirdiği "ateşkesler"in devrimci-komünist çevrelerce eleştirildiği bir dönemde Kürt ulusunun siyaset sahnesinde temsil eden DTP'nin kendini ve Kürt sorununu anlatmak için ve meşruluk kazandırmak için SE'nin "iltifatlarına" ya da kabulüne ihtiyacı olmamalı, yüzünü halklara ve haklı mücadeleye dönmelidir.

"Sosyalist Enternasyonal"; süreç içinde sosyalizm adına, emek adına, mücadele adına, enternasyonalizm adına ne varsa (zaten kağıt üzerinde ve propaganda malzemesi olarak emekçi halkların duygularını okşamaya yönelikti) hepsinden vazgeçti. Bugün SE'ye üye olan partiler içinde bir çoğunun ülkelerinde hükümeti oluşturdukları düşünülürse SE'nin ne olduğu daha iyi anlaşılacaktır. En basitinden SE Başkanı olan Papandreu'nun PASOK'u, Tony Blair'in İşçi Partisi, Merkel'in Sosyal Demokrat Partisi, Fransa Sosyalist Partisi, İspanya Sosyal Demokrat İşçi Partisi ve ülkemizden katılan CHP, SE'nin niteliğini anlatmaya yetmektedir

AB emperyalistleri niyetlerini açıkladı

AB Komisyonu, 8 Kasım'da açıkladığı 75 sayfalık “İlerleme Raporu”nda, her zamanki eleştirilere dikkat çekse de, nihayi değerlendirmenin bir ay sonraki devlet ve hükümet başkanları toplantısında verileceğini belirterek bu süre zarfında “gözümüz üstünüzde” demeyi de ihmal etmedi

AB Komisyonu, 8 Kasım'da açıkladığı 75 sayfalık “İlerleme Raporu”nda imzalanan Ek Protokol'e karşın limanların ve havaalanlarının Kıbrıs Rum kesiminin kullanıma açmadığı tespitinde bulunarak Türk devletine 14-15 Aralık'taki liderler zirvesine kadar süre verdi.

Rapor her zamanki eleştirilere dikkat çekse de, nihayi değerlendirmenin bir ay sonraki devlet ve hükümet başkanları toplantısında verileceğini belirterek bu süre zarfında “gözümüz üstünüzde” demeyi de ihmal etmedi.

Uzun bir zamandır, özellikle son aylarda nispeten gündemin önüne çıkartılmayan AB üyelik meselesi, yayınlanan bu “İlerleme Raporu” ve Strateji Belgesi'yle tekrar gündeme geldi. Her ne kadar Türk hakim sınıfları arasındaki kılık dalaşından kaynaklı olarak kenarda duran bir mesele olarak ele alınsa da hali hazırda AB üyeliğine toptan karşı çıkan yok. Aksine üyelik istemi egemenler ara-

sında daha bir artmış durumda. Fakat buna rağmen AB üyeliğinin halklar nezdinde puan kaybettiği de yine egemen sınıfların yaptıkları anketler sonucu kendileri tarafından teyid edilmektedir.

Açıklanan İlerleme Raporu'nda AB'nin bir takım kaygıları güderek sırt sıvazladığı da gözlerden kaçmadı. Özellikle, Ankara Anlaşması'na rağmen Kıbrıs limanlarının ve havaalanlarının Rum kesimine açılmamasının yüzeysel eleştirilerek “üyelik” kısıtı olarak rapora yansıtılması, PKK'nin “terörist” örgüt olarak tekrar vurgulanması, yine Öcalan için “Mr.” kelimesinin rapordan çıkarılması ve de deyim yerindeyse raporun her paragrafında olumlu ilerlemelerden bahsedilmesi, AB'nin kendisine karşı oluşacak bir güvensizlik ve AB karşıtı bir yönelimin önünü almaya dönük taktiklerdi.

Öte yandan Kürt ulusal hareketi de yayınlanan bildiride umduğunu bulamadı. Konuya ilişkin bir açıklamaya yapan Kongra-Gel Başkanı Zübeyir Aydar; “Tüm gelişmeler özetlenmeliydi, ateşkese vurgu yapılmalıydı, bu-

nun bir şans olduğu görülmeliydi. Türkiye'ye barış ve diyalog çağrısı yapılmalıydı. Fakat maddeler arasında serpiştirilerek, sorunu bireysel haklar çerçevesinde ele alması, net bir politikaya sahip olmadığımızı gösteriyor” vurgusunda bulunarak AB'nin halen Kürt sorununda ciddi bir politika ya sahip olmadığını belirtti.

“İlerleme” raporu: “Yürü ya kulum”

Türk devletinin AB'ye üye olmasının Avrupa sermayesi tarafından ne kadar arzu edildiğini bir çok defa yazmıştık. Ne varki, Türk devleti mevcut durumu (siyasi-askeri ve ekonomik olarak) ile AB'nin çıkarlarına tam olarak hizmet etmiyor. Bilinen bir gerçek olarak, AB'li emperyalistlerden çok ABD'nin bu üyeliği hararetle desteklemesi bile tek başına bunu açıklamaya yetmektedir. ABD'nin Türk devleti üzerindeki hem siyasi hem ekonomik etkisi Avrupalı emperyalistleri temkinli hareket etmeye zorlamaktadır. AB kendi içinde ABD'nin bir truva atı daha olmasını istememektedir. Hali hazırda dahi kendi içindeki çelişkilerden hareketle sağlam bir duruş sergileyemediğini Irak işgali döneminde gördük. Bundandır ki, Türk devletinin üyeliği ABD emperyalizmi ile olan bağımlılık ilişkisinin zayıflamasıyla ters orantılı olarak gelişecek.

Bugüne kadar TC hakkında yayımlanan raporlar incelendiğinde görülecektirki üzerinde fırtınalar kopartılan esas konu dönüp dolaşıp asker-siyaset ilişkisinde düğümlenmektedir. Daha derine inildiğinde ise Misakı Milli'ci katı Kemalist devlet politikaları üzerinden ordunun etkisinin zayıflatılması hedeflenmektedir. AB'ye uyum adına çıkarılan yasalar her ne kadar Kemalist devlet politikalarını budamış olsa da hem asker-siyaset ilişkisinde, hem Kıbrıs meselesinde, hem de Kürt sorununda Kemalist devlet politikasının büyük oranda varlığını koruduğu, bunu koruyanın da esasta ordu olduğu bilinmektedir.

Rapor'da, imzalanan ek protokolden hareketle, protokolün tam uygulanmadığı, Rum kesimine limanların ve havaalanlarının açılmadığı ve dolayısıyla da malların serbest dolaşımının kısıtlandığı belirtilerek bunun Gümrük Birliği Anlaşması'nın ihlali anlamına geldiği vurgulanırken, nihai değerlendirmenin bu sene sonuna kadar yapılacağı belirtilmektedir.

TC'nin azınlık haklarına yaklaşımının da ele alındı-

ğı raporda Lozan Anlaşması'ndaki azınlık statüsünde görülen Yahudiler, Ermeniler ve Rumlar'ın dışında da azınlık olarak tanımlanabilecek başka toplumların bulunduğu ifade edilmektedir.

İlerlemeler kaydetmesinin rağmen sivil-asker ilişkileri kapsamında ordunun siyaset üzerindeki etkisinin hala güçlü olduğunun vurgulandığı raporda, üst düzey bazı askerlerin Kıbrıs, laiklik, Kürt sorunu ve Şemdinli olaylarıyla ilgili açıklamalarına yer verilmektedir. Ayrıca, Şemdinli olaylarından hareketle Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun işleyişine duyulan şüpheyi dile getirmektedir. Yayınlanan raporun, reformist ve küçük burjuva demokratların beklediği ve halklarımızda da bu düzlemde beklemelerini salık verdiği gibi Batı standartlarına uygunluk şartları olmadığı açıktır. AB'nin ülkemiz üzerindeki payını büyütme için kendisine direnen direnç odaklarını zayıflatma girişiminin ideolojik ve siyasi tezahürüdür. Yoksa ne Kıbrıs meselesinde, ne 301. maddeye getirilen eleştirilerde, ne “başka azınlıkların” bulunduğuunun tespit edilmesinde, ne de Kürtlerin haklarını dile getirilmesinde amaç demokratikleşme değildir.

“İlerleme” raporu neyi anlatmaktadır

8 Kasım'da açıklanan ilerleme raporunda bugüne kadar yapılan reformların olumlu olarak değerlendirildiğine yer verilse de, pratikte bir şeyin değişmediğini kendileride yakından takip etmektedirler. Emperyalizm için aslolan ekonomik çıkarları korumak ve varolanları da genişletmektir. Bunun için, ileri sürülen tüm reformların ya da uyum programlarının sonuçlarına bakıldığında ortaya şu sonuç çıkmaktadır: Bağımlılık ilişkisinin derinleşmesi. Gerçeği ifade etmek gerekirse, uyum reformları alt altında yapılan düzenlemelerle AB emperyalistlerinin eli kuvvetlenmiştir. Fakat kuvvetlenen bu eli istedikleri gibi hareket ettirmekte halen sorunlar yaşamaktadırlar. Ki bu sorunların başında da asker sivil ilişkisinin düzenlenememesi yatmaktadır. Bu gerçekleştiği anda, ordunun siyaset üzerindeki etkisi zayıflatıldığı takdirde -bu aynı zamanda ABD emperyalizminin etkisinin de zayıflaması anlamına geliyor- o zaman Türk devleti AB için güvenilir bir müttefik, “demokratik, modern, uygar” bir ülke olarak Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar için model ha-

YÖNELİM

Kazım Cihan

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından dolayı yayımlanmamıştır

line gelecektir. Bu yüzdendir ki, sürekli taze tutulan insan hakları, demokratikleşme, Kıbrıs sorunu, Kürt sorunu gibi meseleler hep asker-sivil ilişkisinin peşinden sıralanırken bu ilerlemelerin önünde duranın ordu olduğu dolaylı olarak ifade edilmektedir.

“Tren kazası” söylemleri AB'ye umut bağlayanları harekete geçirmek için sarfedilmiştir

AB, Türk egemen sınıflarının gidişatından bu aşamada memnundur. Askerin siyaset üzerindeki etkisinden dolayı güven noktasında sorun yaşasa da, müzakereler süreci boyunca AB, çıkarları doğrultusunda önemli kazanımlar elde etti. Bu kazanımların devam etmesi için dönem dönem sert çıkışlar yapması, dönem dönem de yumuşak açıklamalarla kontrolü kaybetmemek istemesi emperyalist ikiyezül politikaların sonucudur.

ABD emperyalizmine karşı AB özellikle, devletin bekaası olan ve siyasetteki etkisi belirleyici olan Ordu'nun ABD emperyalizminin emirleri olarak fonksiyon oynaması AB'nin işine gelmemektedir. Bu yüzdendir ki, her seferinde açıklanan raporlarda ya da basına yapılan açıklamalarda Ordu-siyaset ilişkisi birinci gündem maddesi olmuştur. Bunların yanında “demokratikleşme”, “insan hakları”, “azınlıklar”, “Kıbrıs sorunu”, “Kürt sorunu” gibi sorunları da gündeme getirirler de AB'nin bu sorunlar karşısındaki tavır ve tutumu emperyalizme has bir ikiyezülük olarak yansımaktadır.

AB emperyalistlerinin ülkemizden kolay kolay vazgeçeceklerini sanmak hayaldir. Ülkemizin jeopolitik konumu, ucuz işgücü cenneti olması, enerji kaynak ve yollarına sahip olması ve deyim yerindeyse AB'nin ekonomik ve siyasi olarak Asya, Ortadoğu ve Kafkaslar'a açılmasına “ideolojik” destek olacağı gerçekliği “tren kazası”nın öyle kolay kolay olmayacağını ve gelişmelerin de o minvalde olmadığını gösteriyor.

İsrail siyonizmi kana doymuyor

Filistin halkı İsrail siyonizminin gerçekleştirdiği yeni bir katliamla karşı karşıya. Emperyalistlerin maddi ve manevi desteğini sonuna kadar arkasına alan İsrail siyonizmi, Filistin halkını kıyımdan geçiririrken, Kasım ayının başında Beyt Hanun'da start alan ve adına “Güz Bulutları Operasyonu” adı verilen operasyonlar, Gazze ve Batı Şeria gibi kentlere de yayılarak tam bir vahşete dönüştü. Operasyonlarda aralarında çocuklarında bulunduğu 100'e yakın Filistin'li katledilirken birçok kişi de yaralandı. Saldırıların görünen gerekçesi ise kaçırılan İsrail askerinin halen Hamas'ın elinde olması ve İsrail'in güneyine yönelik Kassam füzesi saldırıları. Ancak İsrail siyonizminin 25 Haziran'da kaçırılan askeri bane ederek Filistin ve ardından Lübnan'ı işgal etmesi ne kadar ucuz bir bahaneyse “Güz Bulutları Operasyonlarının” gerekçesi de o kadar ucuz bir bahanedir.

Bu boyutta bir saldırı ile gerekçeler arasında bir bağ kurmak zor, zaten şu anki koşullarda bu gerekçelerin hiçbir anlamının olmadığı açıkça

görülyor. Çünkü çok iyi biliniyor ki, Hamas daha önceleri de İsrail'e yönelik saldırılarda bulunmuş veya çeşitli saldırıların sorumluluğunu üstlenmişti. Bu katliam operasyonları bir kez daha göstermiştir ki, ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarları var olduğu müddetçe İsrail siyonizminin saldırıları da devam edecektir. Bu nedenle İsrail'in bölgeye yönelik tehditleri ve saldırıları ABD'nin tehdit ve saldırılarından ayırt edilemez. Ve Filistin denilince ABD'nin etkisinden ve varlığından söz edilmemesi ise mümkün değildir.

İsrail, katliamlardan “üzüntü” duymuş

İsrail'in Filistinlilere yönelik uyguladığı katliam sadece Beyt Hanun'daki katliamla sınırlı kalmadı. İsrail, adına “Güz Bulutları Operasyonu” adını verdiği ve bir hafta sürdüğü operasyonun ardından Beyt Hanun'da sürdüğü saldırıları sona erdirdiğini duyurmuş fakat hemen ardından Gazze Şeridi'ne saldırmıştı.

Saldırılarına aralıksız devam eden İsrail ayrıca Beyt Hanun'dan kaçan 60 kişinin bir camiye sığındığını iddia edip camiye kuşattı. Caminin yerle bir edildiği bu saldırıda, Filistinli kadınlar saldırıları protesto etmek için bedenlerini siper ettiler. 100 kadar kadının bu direnişine kurşunlarla yanıt veren İsrail askerleri burada da iki Filistin'li kadını katletti.

Buradaki katliamların ardından bir açıklamaya yapan İsrail Başbakanı Ehud Olmert, saldırılarda sivil halkın katledilmesinden büyük “üzüntü” duyduğunu belirtti. Oysa bedenlerini İsrail askerlerine siper eden Filistinli sivil kadınların katledilmesi Olmert'in bu yalanını ve çirkef yüzünü ortaya seriyordu. Olmert'in operasyonların “ne zaman sona ereceğini açıklamak gibi bir niyeti olmadığını” ve amaçlarına ulaşmaya kadar operasyonlara devam edeceklerini söylemesi ise Filistin'deki yaşanan bu vahşetin planlı bir saldırının ürünü olduğu yönündeki görüşleri de güçlendirir nitelikteydi.

Hamas tek taraflı ilan ettiği ateşkese bozdu

25 Haziran 2006'da İsrail askerinin kaçırılmasından bu yana İsrail'in Filistin topraklarına düzenlediği operasyonlarda 300'den fazla Filistinli katledilirken, Hamas son katliam operasyonu ile birlikte tek taraflı ilan ettiği ateşkese bozarak, diğer örgütlere de misilleme çağrısı yaptı.

Öte yandan bir açıklamaya yapan Başbakan İsmail Haniye Ulusal Birlik Hükümeti kurulmasına ilişkin görüşmelerin durdurulduğunu açıkladı.

Filistin hükümeti sözcüsü Gazi Hamad ise yaptığı açıklamada; “İsrail, insanların yaşadığı bir ülke değil. Hayvanlar ve çeteciler topluluğu ve dünyadan silinmesi gerekiyor” dedi.

İsrail tüm dünyanın gözü önünde açıkça bir vahşete imza atarken “demokrasi” havarisi kesilen emperyalist devletler ise sessizliğini koruyarak İsrail'e kol kanat geriyor.

Demokrasi ve adalet adına milyonlarca halkı soykırıma tabi tutanlar Saddam'ı “yargıladı”

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere bir çok ülkenin bağımsız olduğundan dem vurduğu Irak mahkemeleri, geçtiğimiz günlerde ABD direktifleri doğrultusunda Saddam Hüseyin'e idam cezası vererek, gerçekte kukla bir mahkeme olduğunu bir kez daha teyit etti. Saddam Hüseyin ile birlikte 7 eski Iraklı yetkilinin yargılandığı Du-

ceyl davasının karar duruşmasında Saddam'la birlikte 3 kişiye idam kararını veren mahkeme, 3 kişiye 15 yıl, Irak Eski Devlet Başkan Yardımcısı Taha Yasin Ramazan'a da ömür boyu hapis cezası verdi. Kararın okunuşu sırasında zorla ayağa kaldırılan Saddam Hüseyin tekbir getirerek, “Çok yaşa Irak. Kahrolsun işgalciler” diye bağırdı.

Saddam'ın yargılanması konusunda tartışmalar devam ederken bu güne kadar görülen davalarda Saddam Hüseyin'in avukatlarından 3'ü öldürülürken, mahkeme süresince iki kez de hakımı değişti. Saddam Hüseyin uluslararası yargıçlar tarafından yargılanması gerektiğini savunanlar kadar, bu yargılanmanın Irak sınırları dışında yapılması gerektiğini söyleyenler de vardı.

ABD tarafından bizzat yönlendirilen Irak mahkemeleri sadece mahkeme yapısı değil, mahkeme süresince

avukatların savunma haklarının engellenmesi, öldürülmesi, davadan çekilmeye zorlanmaları bile Irak mahkemelerinin göstermelik olduğunu gözler önüne sermektedir. İlk duruşmasına 19 Ekim 2005 tarihinde başlanan Duceyl katliamı 1982 yılında Saddam Hüseyin'e suikast girişiminin hemen ardından gerçekleşti. Bağdat'ın 60 kilometre kuzeyindeki 84 bin nüfuslu Duceyl'e 8 Temmuz 1982'de, aşiret liderleriyle görüşmek için gelen Saddam'ın konvoyuna halk arasından ateş açıldı. Suikast girişiminden hemen sonra Irak ordusu helikopterleri halkın üzerine ateş açtı. Olayın ardından yüzlerce kişi tutuklandı, işkence gördü ve bunların bir kısmı idam edildi.

Irak Başbakanı Nuri El Maliki, 148 Şii'nin öldüğü Duceyl katliamı davasında idam cezası alan Saddam Hüseyin'in cezasının yıl sonundan önce infaz edilmesini beklediğini dile getirirken, Irak Devlet Başkanı Celal Talabani ise, Saddam Hüseyin'in idam kararının, temiz edilmesinin ve iç hukuk yollarının tüketilmesinin ardından, kendi imzasına gerek olmadan uygulanabileceğini belirtti. Öte yandan Saddam Hüseyin hakkındaki idam cezasına ilişkin temiz kararının Ocak ayı ortasında çıkabileceği bildirildi. Saddam Hüseyin'in avukatları ise, kararın zamanlamasına

dikkat çekerek bu kararın 7 Kasım'daki ABD kongre seçimleri öncesinde, Demokratlar karşısında zor durumda olan Bush yönetimine bir hediye olduğunu dile getirdi.

Saddam'ın idamı Irak'ın başarısı mı?

ABD emperyalizmi 2003 yılında Saddam Hüseyin yakalandığında, zafer çıkışları atmış ve direnişin son bulacağını açıklamıştı. ABD emperyalizmi şimdi de benzer açıklamalar yaparak, Saddam Hüseyin'in idam edilmesiyle Irak'taki direnişçilerin umutlarının zayıflayacağını iddia ediyor.

ABD'nin Irak'ta içine düştüğü batağı da göz önüne alırsak durumun pek de öyle olmayacağını açıkça görebiliriz. Bu durum Bush'un geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklamalarla da dışa vuruldu. Bush'un geçtiğimiz günlerde yaptığı; Irak'taki gidişatın Vietnam'a benzediği açıklaması aynı zamanda Irak'taki yenilgiyi kabul etmek anlamına geliyordu. ABD'ye ve işbirlikçilerine yeni bir Vietnam sendromunun yaşatılmasını Saddam'ın varlığı ve yokluğuyla açıklamak ne kadar gerçekçi değilse, Saddam Hüseyin'in idam edilmesinin Irak'taki direnişi zayıflatacağını ummak da bir o kadar

gerçekçi değildir. Irak halkının emperyalist vahşet ve katliamları karşısında direnmekten başka çaresi yok. Ve bu direniş Sddam'ın varlığı veya yokluğu şartına bağlı olarak değil, tamamen bir halkın işgalcilerden kurtuluş mücadelesi olarak sürmektedir.

Saddam elbette eli kanlı bir katildir. Ama O'nu “demokrasi” ve “adalet adına yargılamak ne ABD'nin, ne de diğer eli kanlı emperyalistlerin haddi değildir. Çünkü ABD ve diğer emperyalistler yıllardır “demokrasi”, “adalet” adına milyonlarca halkı soykırıma tabi tutmuştur. Ayrıca geçmişte İran-Irak savaşı örneğinde olduğu gibi Saddam Hüseyin'le el sıkışıp destekleyerek her türlü silahı temin edenler bugün işgalci ve sahte adalet dağıtıcısı konumundalar. Saddam bugün Duceyl katliamından idam cezası aldı. Ayrıca Enfal ve Halepçe katliamlarından da yargılanmasına devam ediyor. Saddam Hüseyin bu katliamlarda birinci dereceden suçludur ancak bu suçlar işlenirken, sessiz kalarak Saddam'a silah satan yine bu emperyalistlerin kendisidir. Emperyalistlerin bu suç ortaklıklarına rağmen Saddam'ı yargılamaları ve ona idam cezasının verilmesi bir komediden ve sahtekarlıktan öteye gidemez.

NKP(M) temsilcisiyle söyleşi:

NKP(M) adına görevlendirilen ve diplomatik görüşmeler yapmak üzere Londra'da bulunan ve Nepal Komünist Partisi (Maoist) adına, 7 parlamenter politik parti ile Görüşme ve Diplomasi Komitesi Temsilcisi olarak görev yapan Suresh Ale Magar ile Nepal'deki güncel gelişmeler üzerine bir söyleşi gerçekleştirdik. Suresh Ale Magar, Garurav'ın Hindistan devletinin kolluk güçlerince esir edilme-

sinden kısa bir süre sonra diğer bir başka yoldaşıyla beraber yakalanarak Nepal gerici rejimine teslim edilmişti. Uzun zaman kendisinden haber alınamaması neticesinde katledilmiş olduğu sanılıyordu. Ancak Nisan 2006 Halk Hareketi sonrasında geri adım atan gerici Kraliyet rejimi, Magar'da dahil, birçok politik tutsağı serbest bırakmak zorunda kalmıştı.

“Biz, düşmanın barış yoluyla yıkılacağına inanmadık, silahlı düşman silahla yıkılır”

Nepal'de faşist darbeden söz edilmektedir. Böyle bir olasılık var mı?

Şu anda böyle bir şey beklenmiyor. Böyle bir şey meydana gelse bile bunun sadece çelişkileri keskinleştireceğini umut ediyoruz. Ama bu hiç olmaz da denilemez. Kral kligi dışında kimse böyle bir darbeden yana değil.

Nisan ayında kitle gösterileri sonrasında ateşkes yaşandı. Ateşkestten sonraki gelişmelerden bahsedermisiniz?

Nisan 2006'da ilk olarak ateşkes yapıp barış sürecine girdik. Partimiz NKP (Maoist)'in başlattığı 10 yıllık Halk Savaşı neticesinde amaçlarımızı ve yakın hedefimizi barış içinde yapabileceğimiz sonucuna vardık. Monarşi'yi yıkmak, cumhuriyet kurmak amaçlarımıza doğru, tüm parlamenter politik partiler, Kral Gyenandra'dan uzaklaşmak zorunda bırakıldı. Bu güçler bize yakınlaştılar. Diğer anlamıyla onlarla ittifak kurabileceğimiz koşulların oluştuğunu fark ettik. Bu ittifakla Monarşi'yi yıkmaya mücadelesine girebileceğine inandık. Bu konuda 12 noktada bir anlaşma metni, Partimiz ve 7 politik parti tarafından imzalandı. Bu çok büyük bir güven yarattı ve anlaşma kitleleri daha sıkı mücadeleye teşvik etti. Sonuç olarak da bu tarihi 19 günlük kitle hareketi cereyan etti. Bu hareket tüm dünya halklarını şaşırttı ve otokratik Monarşi'yi yetkilerini oldukça sınırlandırmaya mecbur bıraktı ve 7 politik parti ittifakına devretti. Hükümet, silahlı çatışmayı barışçıl yollarla çözmek için 7 parlamenter politik parti ve bizimle görüşmek istedi. Halkın tam da bunu beklediğini düşündük. Bu nedenle biz ateşkes ilan ettik ve barış görüşmeleri sürecine iştirak ettik. Monarşi'yi seçimler ve anayasal meclis yoluyla devirebileceğimizi düşünüyoruz. Buna parlamenter politik partiler de hemfikir oldular. O günden bugüne barış görüşmeleri devam ediyor. Kuşkusuz engeller var. Engeller ortaya çıkıyor. Ancak inanıyoruz ki, bütün bunlar aşılacaktır ve barış süreci mantıklı sonucuna varacaktır. Çünkü haktan gelen amansız baskı söz konusudur. Bu baskı, çatışmanın barışçıl yollarla çözüme kavuşturulmasını hissettirmektedir. Provakasyonlar ve engellerin sebebi esas olarak statükocular ve diğer gerici güçler ve ulusal teslimiyetçiler nezninde görülmektedir. 7 parlamenter politik parti ittifakından geliyor. Dış müdahalelerden; özellikle savaş yanlısı ABD emperyalizmi ve dünya halklarının bir nolu düşmanı teröristten geliyor.

Kitleler arasındaki barış talebi baskısından söz ettiniz. Bu objektiftir. Devrimci yaratıcı bir parti olarak, Monarşiyi barış yoluyla yıkıp Demokratik Cumhuriyet kurulabilecek misiniz? Düşman barış içinde iktidarını terkedecek mi?

Biz, düşmanın barış yoluyla yıkılacağına inanmadık. Silahlı düşman silahla yıkılır. Fakat Nepal'in mevcut koşullarında 230 yıllık Monarşi'nin yıkılıp, cumhuriyetçi sistemin barışçıl yollarla kurulabilmesi mümkündür. Kral kligi tamamen yalnızlaştırdık.

Partimiz ayrıca şunu görmektedir; Monarşi'nin yıkılması ve cumhuriyetin kurulması YDD'nin gerçekleşmesini kolaylaştıracak ve hızlandırılacaktır. Bu ne bir sapmadır, ne oportünizmdir ve ne de teslimiyet anlamına gelir. Lakin böylesi suçlamalarda bulunan ve kuşkular taşıyanlar mevcuttur. Bizim derinden bilince çıkardığımız ve kuvvetle savunduğumuz şey Marksizm-Leninizm-Maoizm'in devrimci ilkeleridir ve bunu her zaman da yapmaya devam edeceğiz. Bizim için Monarşinin devrilmesi ve cumhuriyetin kurulması bir platformun ötesinde bir şey değildir

miş durumdadır. Ancak bu söz konusu sürecin Yeni Demokratik Devrim olduğu anlamına gelmez ve gelmemeli. Ayrıca devrimin barışçıl yollarla gerçekleşebileceği anlamına da gelmez, gelmemeli. Partimiz şuna inanmaktadır ki, Nepal'de cumhuriyetten sonra bile Yeni Demokratik Devrim'in halen gerçekleşme ihtiyacı vardır. Bu süreç kesinlikle YDD'ye giden bir adımdır. Şunun altının özellikle çizilmesi gerekir; 10 yıllık muazzam Halk Savaşı sürecinde şu gerçeği gördük. Nepal devrimi kendi güzergahını çizmek durumundadır ve Yeni Demokratik Halk Devrimi'nden önce bir aşamayı daha kat etmek mecburiyetindedir. Bu Monarşi'nin lağvedilmesi ve cumhuriyetin kurulması aşamasıdır. İki şey göz önünde bulundurulması gerekir. Birincisi, Nepal, ne Rusya, ne Çin'dir. Ekim devrimi Rusya'da yaşandığında orada Nepal'deki gibi Monarşi vardı. Fakat ülke kapitalistti. 1949'da Çin'de DHD gerçekleştiğinde ise toplum yarı-feodal, yarı-sömürgeydi. Tıpkı Nepal'de olduğu gibi. Ancak orada cumhuriyet vardı. Oysa Nepal'de Monarşi var. İkincisi, Nepal'de şöylesi problemler de var. Yerli Dalit halkı (dokunulmaz kastına mensup) Madheshis (Hindistan kökenli olup da ova-düzlük Terai bölgesinde yaşayan halklar vs.) böylesi bir fenomenle, ne Rus Devrimi, ne de Çin Devrimi'nde karşılaşmıştı. Partimiz ayrıca şunu görmektedir; Monarşi'nin yıkılması ve cumhuriyetin kurulması YDD'nin gerçekleşmesini kolaylaştıracak ve hızlandırılacaktır. Bu ne bir sapmadır, ne oportünizmdir ve ne de teslimiyet anlamına gelir. Lakin böylesi suçlamalarda bulunan ve kuşkular taşıyanlar mevcuttur. Bizim derinden bilince çıkardığımız ve kuvvede savunduğumuz şey Marksizm-Leninizm-Maoizm'in devrimci ilkeleridir ve bunu her zaman da yapmaya devam edeceğiz. Bizim için Monarşi'nin devrilmesi ve cumhuriyetin kurulması bir platformun ötesinde

bir şey değildir. Bunun sayesinde bir süre dinlenme fırsatı bulacağız ve nihai hedefimize doğru yürüyüşümüze devam edeceğiz ve ilerleyeceğiz. Bu ise DHD, Sosyalizm ve Komünizmdir. Bizim yaptığımız ve yapmaya çalıştığımız MLM'yi Nepal'in somut koşullarına yaratıcı bir şekilde uygulamaktır.

Halkın bu kaçınılmaz gördüğünüz objektif barış beklentisinin, silahlı mücadele ve devrimci şiddetle ilişkisini nasıl ele alıyorsunuz? Bu kitleleri boş beklentilere sokmaz mı?

Sanmıyorum, çünkü sınıf mücadelesi içinde parti olarak silahlı mücadelenin zorunluluğuna dair onları eğitmeye ve aralıksız aydınlatmaya devam edeceğiz. Diğer bir tanımlamayla, MLM'nin temel ilkeleri temelinde kitlelerin aralıksız ve sürekli eğitimi devam etmektedir. Kitlelere barışın sadece tali ve geçici olduğunu söylüyoruz. Fakat mücadelenin mutlak ve kalıcılığını durmadan, bıkmadan söylüyoruz. Bu durum şu gerçeklik tarafından teyid edilmektedir ki, partimiz 1991'de parlamenter seçimlere katılmış, fakat 3 yıl sonra topyekün boykot tavrını geliştirmiş ve akabinde bir fırtına misali 1996 yılında Halk Savaşı'nı başlatmıştır. Fakat süreç içerisinde, 2001 senesinde barış görüşmelerine katılmıştır. Ancak taleplerimiz yerine getirilmediğinde biz yeniden görüşmelerden çekildik ve silahlı mücadeleyi tekrardan sürdürdük. Her aldığımız kararda halk bizi destekledi. Biz halkı doğru ve bilimsel temelde eğittiğimiz için bu mümkün olabildi. Dolayısıyla, biz sadece barışçıl yollarla gidileceğini düşünmüyoruz. Biz halkın yürüttüğümüz devrim mücadelesinde sahip olduğu kaygı ve bundan merak duymasını büyük memnuniyetle karşılıyor ve değer veriyoruz. Biz sadece eleştirenlere ve yorumlayanlara değil, fakat aynı zamanda yoldaşca tereddüt duyanlara da değer veriyoruz.

İleri ve devrimci kitleler iç ve dış komploları merak etmektedir. Kitlelerimize devrimci bir iymserlikle Nepal devrimi için, yenilgi olasılığından çok, başarıya gitme olasılığının olduğunu söyleyebilir misiniz?

Biz devrime yönelik içte ve dışta gelişebilecek herhangi bir karşı saldırı ve komplonun hiç bir zaman olmayacağını söylemiyoruz. Ancak şundan da tamamen eminiz ki, tüm bu saldırılar NKP (Maoist) önderliğindeki Nepal halkı tarafından mutlaka yenilgiye uğratılacaktır. Çünkü biz, sadece siyasi değil, fakat aynı zamanda askeri gücü de elde etmiş bulunuyoruz. Biz ayrıca, tüm dünyadaki devrimcilerden güçlü bir destek aldığımızın da bilincindeyiz.

Önümüzdeki dönemde mücadelenin alacağı yeni biçimler neler olabilir?

Bildiğiniz gibi Nepal devrimi proleter dünya devriminin bir parçasıdır. Son derece parlak bir geleceğe yakındır ve elde etmesi gereken başarıyı mutlaka elde edecektir.

Nisan Ayaklanması'nda ne tür bir başarı elde ettiniz. Yine NKP (Maoist) önderliği altında birleşmiş halk kitleleri yeni ve güçlü bir dalga daha yaratabilir mi?

Şayet barış görüşmeleri başarısızlıkla sonuçlanırsa ve halk düşmanları yeni bir komplo hazırlamaya kalkarsa, amansız bir halk ayaklanmasının Nepal'de gerçekleşmesi yönünde kesin bir kanaate varmamıza yol açacak sebepler fazlasıyla mevcuttur. Ayrıca partimiz Nepal'de, şayet barış görüşmeleri başarısızlıkla sonuçlanırsa, büyük bir kitle ayaklanması başlatmayı karar altına almıştır. 7 aydır devam eden barış görüşmelerinin seyri içinde şehirli kitlelerden bile geniş destek aldığımızı gördük. Şayet geniş barışçıl kitlesele gösteriler yetersiz kalırsa partimiz, tüm ülke çapında muazzam ve güçlü silahlı bir ayaklanma başlatacağıdır. Diğer çalışmaların yanı sıra, bu yönlü hazırlıklar da devam etmektedir. Dört türden hazırlık söz konusudur. Bunlar barış sürecinin başarıyla sonuçlanması için ön görülmüş hazırlıklardır:

- 1-Görüşmeler
- 2- Diplomatik girişim
- 3- Barışçıl güçlü kitlesele gösteriler

4- Silahlı halk ayaklanması.

Nepalli komünistler, gericiilerin ve emperyalistlerin iç çelişkilerini nasıl ele almaktadır? Bu noktada kaygılar olsa da, Nepalli komünistler dünya ilerici ve devrimci hareketini şaşırttı!

Halk Savaşı'nın seyri içerisinde biz ulusal düşmanlarımızın iç çelişkilerini doğru biçimde ele almakta oldukça ileri bir yetenek sergiledik. Ancak şunu da gördük ki, devrimi başarabilmek için uluslararası çelişkileri de doğru tarzda ele almamız gerekir ki, bugün bunu çok daha somut ve yakıcı olarak hissetmekteyiz. Önümüzdeki süreçte yapacağımız, büyük önderlerimizin de bize öğrettikleri gibi, baş düşmanı izole et, ikincil olanından yararlan. Diğer tali olanlar içinde baş düşman üzerinde odaklan ve esas saf dışı ettikten sonra lokma lokma yut veya onları kendi çelişkileriyle boğuşmak zorunda bırak.

Nepal'de, Türkiye -Kuzey Kürdistan'da ve hatta Birleşik Krallıklar'da kadınlar çok ağır baskılara maruz kalıyor. Biliyoruz ki, devrim sürecinde Nepal'de kadınlar büyük haklar elde ettiler. Nedir bu kazanılan haklar ve gelişmeler, önümüzdeki süreçte bu soruna ilişkin nasıl bir hat izleyeceksiniz?

Birinci olarak, partimiz kadın meselesi üzerinde çok bilimsel ve doğru politik uygulamayı benimsemiştir ki, onlar gökyüzünün yarısı ve yeryüzünde yaşayan büyük bir kesimdir. Partimiz onları devrimci ilkeler ışığında eğitmiş bulunuyor. Bugün, kadınların ideolojik ve politik seviyeleri göreceli olarak oldukça yüksektir. Kadınlar arasında sınıf bilinci hayli ileridir. Devrimin kadınları baskıdan kurtarak özgürleştireceğini herkesten daha çok kadınlar bilince çıkarmışlardır. Kadınlar halihazırda Halk Kurtuluş Ordusu'nun yüzde 40'ını oluşturuyor. Ve aynı zamanda şehir komiteleri seviyesinde önderlikte yer alanların % 40'ını kadınlar oluşturmaktadır. Kadınlar sadece çatışmalarda yer alıp zalim Nepal Kraliyet ordusunun kana susamış katillerini nice yenilgilere uğratmakla yetinmemiş, aynı zamanda bütün dünyaya sahip oldukları örnek ve takdire şayan kahramanlıklar göstermişlerdir. Ve yine yeni devlet iktidarının da fiilen uygulayıcıları olarak yerlerini almışlardır. Kurtarılmış alanlarda kadınlar üzerinde sömürü kalkmıştır. Eski topluma ait eski alışkanlıklar, eski değer yargıları halen kısmen varlığını korumaktadır. Feodalizmin ve diğer gerici kültürün bir çok karakteristik özelliklerinin tümü kökten sökülüp atılmaktadır. İşaret ettiğimiz toplum yeni toplumdur, kadınlar yeni kadınlardır.

Zaman ayırdığınız için teşekkürlerimizi iletirken, son olarak gazetemiz Devrimci Demokrasi aracılığıyla halkımıza ve okurlarımıza iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?

Partimiz devrimci destekleri için tüm Türkiye'li halklara teşekkürlerini iletir. Bu desteğe, son nihai zafer kazanılincaya kadar, devam edeceğine umudumuz tamdır. Kardeş partimiz Maoist Komünist Partisi'nin ve değerli yoldaşlarımız olan 17 büyük komünist önder ve savaşçının gerici Türk rejimi tarafından hunharca katledilmeleri karşısında son derece büyük bir üzüntü ve çok yaşadık. Ancak kahraman Türkiye halklarının, bu darbenin sonuçlarını ve yaşanan acıları güce dönüştüreceğine olan inancımız tamdır ve ülke çapında Türkiye devrimini zaferle taçlandıracaklardır. Partimiz, 17 komünist önder de dahil, Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin bütün şehitleri önünde saygıyla eğilmektedir. Gazeteniz aracılığıyla yoldaşlara selamlarımızı gönderiyorum.

Partimiz şuna inanmaktadır ki, Nepal'de cumhuriyetten sonra bile Yeni Demokratik Devrim'in halen gerçekleşme ihtiyacı vardır. Bu süreç kesinlikle YDD'ye giden bir adımdır. Şunun altının özellikle çizilmesi gerekir; 10 yıllık muazzam Halk Savaşı sürecinde şu gerçeği gördük: Nepal devrimi kendi güzergahını çizmek durumundadır ve Yeni Demokratik Halk Devrimi'nden önce bir aşamayı daha katetmek mecburiyetindedir. Bu Monarşi'nin lağvedilmesi ve cumhuriyetin kurulması aşamasıdır

EVE DÖNÜŞ

Darbe ve ardından gelen işkence sıradan bir işçinin kapısını çalarsa ne olur? Eve Dönüş filmi bu soru üzerinden 12 Eylül'ün resmini çizerken, darbecileri teşhir edip onların yargılanması için gündem oluşturuyor.

Bazen siz hiç farkında bile değilsinizdir ama yaşamınızın dönüm noktasına gelmişsinizdir. Tıpkı Mustafa gibi... Darbe öncesi, ülke sorunlarıyla hiçbir alakası olmayan Mustafa (Mehmet Ali Alabora) ve eşi (Sibel Kekilli) sadece televizyon taksitleri ve günlük işleriyle ilgilenen, etrafındaki olaylardan habersiz sıradan işçilerdir.

12 Eylül günü çevresinde askerler tarafından al-

nan kişilerin mutlaka bir suçu olduğunu düşünen ve hatta onları eleştiren kişiydi Mustafa. Bu eleştiri sırasında suçsuz oldukları için kendilerinin alınmadığını söyledi hep. Ona göre 'Ateş olmayan yerden duman çıkmazdı.' Ona göre alınan herkes devlete karşı suç işlemişti. Bu düşüncedeki Mustafa hiç bir şeyi sorgulamayan, sıradan, lümpen bir işçiydi. Taa ki evini polis basıp, onu gözaltına alana kadar. O an bile taksitlerini yeni bitirdiği televizyonunun derdindeydi. Oysa onu hiç bilmediği bir sorgu ve işkence bekliyordu. Mustafa artık işkenceciler için Mustafa değil, Örnektepe Halk Komitesi Başkanı Şehmuz'dur ve düzen için tehlikelidir. Ve Mustafa işkence ile zorla Şehmuz yapılmaya çalışılır işkenceciler tarafından. Başta sol muhalif kesimi hedef alan ve karşı-devrimci bir öze sahip olan 12 Eylül darbesi, sadece solu değil, Mustafa gibi bu ülkedeki sıradan insanların da hayatlarını da değiştiriyordu.

Mustafa'yı uzun bir sorgu ve işkence dönemi bekliyordu. İşkenceden sonra ise Mustafa artık başka biriydi. 12 Eylül sol muhalefeti ezerek başka bir sol yarattıysa, (darbe sonrası reformistleşen sol hareketler için) sıradan işçi olan Mustafa'yı da değiştiriyordu. Film Mustafa karakterinin etrafında, bir yandan 12 Eylül döneminin resmini çizmeyi amaçlarken, bir yandan da darbecileri teşhir ederek onların yargılanması için gündem oluşturmayı amaçlıyor.

Darbenin resmini çizmeyi amaçlıyor

Bugüne kadar izlediğimiz 12 Eylül dönemini anlatan birçok film direkt olarak darbeyi konu edinmek-

tense, darbeyi, anlatılan konunun bir parçası şeklinde veriyor, darbeyi teğet geçiyordu genelde. Bu film ise darbenin resmini çizmeye çalışıyor. Dönemle ilgili genel olarak birçok şey var. Yazılama ve afişler, silahlı çatışmalar, yaralanma pahasına bekçinin silahını vermeye kalkışan devrimciler, işçi sınıfından kesitler, işkencede çözülenler, direnenler, ev baskınları, yargısız infazlar, gözaltında kayıplar, politik ortamdan yalıtık insanlar, günlük derter ve kaygılar içindeki hayat, işkence ve işkencenin değiştirdiği hayatlar. Kısa bir süre içerisinde bu resmi çok da ajiyete kaçmadan sıradan bir işçi üzerinden anlatmaya çalışıyor. Tabii bunda ne kadar başarılı olduğu izleyicilerin takdirine kalmış. İnsanlar filmi izledikten sonra darbenin kimi yönleri eksik kalmış diyebilir, ama bir buçuk saatlik filmde darbeyi her yönüyle anlatmasını beklemek pek doğru olmaz. Söz konusu bir belgesel var) ancak, bu yönlü eleştirme hakkımız olabildi.

Sıradan bir işçi karakteri üzerinden 12 Eylül'ün anlatılması, bu ülkede darbenin herkesi etkilediğini, herkesin işkence ile karşılaşabileceği mesajını veriyor. Sıradan işçinin hayatından bir kesiti anlatırken, o sıradanlığı da eleştiriyor aslında. Mustafa, işkencede direnen Hoca (Altan Erkekli) adlı kişiyle konuşurken 'benim bu tür şeylerle işim olmaz, ben sıradan bir işçiyim' diyor. Hoca da cevaben 'Sen ve senin gibilerin bu tür şeylerle işi olmadığı için belki şimdi buradayız' gibi bir cevap veriyor. Filmdeki güzel sahnelerden bir diğeri ise; serbest kalan Mustafa'nın işkencecilerin elini öpmesi. Bu da 12 Eylül sonrası darbecilerin getirdiği anayasayı onaylayan halkımızın o günkü ruh halini gözler önüne seriyor.

Aslında Eve Dönüş'te anlatılanlar, bizlerin hiç de yabancısı olmadığı, belki birebir yaşadığı şeyler. Bu nedenle devrimci basını takip edenler için filmde yeni bir şey yok. Ama yeni kuşak ve politikayla pek ilgili olmayan kişiler için yararlı olabilecek bir film. Film, bir yönüyle, 12 Eylül'ü ve darbecileri bir şekilde teşhir ediyor ve darbecilerin yargılanması için gündem oluşturmaya çalışıyor. O dönemi bilmeyen ve sinema salonunda darbe sırasında olanlara hayretle bakan birçok insan var. Çünkü medya sayesinde yeni kuşak Evren'i faşist bir diktatör değil de bir ressam zannediyor. Bu nedenle film, o dönemi bu halyle bilmeyen özellikle yeni kuşak için izlenmesi gereken önemli bir film.

Filmde 'yer yerinden oynamıyor'

Bu tür olumluklarına rağmen filmde eleştirilecek politik ve anlatımsal noktalar var. Öncelikle darbenin olduğu gün ve sonrası filme çok yansımıyor. Mustafa darbe günü dışarı çıkar ve darbenin olduğunu askerler tarafından öğrenerek eve geri döner. Evden dışarı çıkmak için hazır olan karısına 'Yer yerinden oynuyor' der, ama yeri oynatan sahneleri pek göremiyoruz açıkçası. Uzun ve gayet inandırıcı (belki bazıları için hafif bile gelebilir) işkence sahnelerinin yer almasına rağmen mizahın filmin geneline yedirilmesi filmin dramatik etkisini azaltmış. İşkenceyi yaşayan çoğu kişi orada yaşadıklarını belki ilerde mizahi olarak da anlatabilir, ama böyle önemli bir durumun filmde mizahla beraber anlatılması eğlence kültürüne alışkın halkta gereken etkiyi yapmayabilir. Filmin genelinde ise ağır işkence sahneleri ve yer yer çatışmaların yer almasına rağmen duran bir ritim var. Bu duranlık kimi zaman yapılan esprilerle aşılmaya çalışılsa da pek yararı olmamış. Politik bir eksiklik olarak da, filmde darbenin neden yapıldığına ilişkin çok bir belirlenme ya da ciddi bir soru işareti, seyircilere bunu sorduracak pek fazla bir şey göremiyoruz.

Ayrıca yönetmenin "12 Eylül sadece solcunun ya da sağının üzerinden geçen bir şey değil, tüm ülkenin üzerinden geçti" düşüncesi, başka çevrelerde de dile getirilmekte ve tartışma gerektirmektedir. Bu tartışmanın özü "12 Eylül darbesinin nedeni ve niteliği"ni belirlemektedir.

Elbette biliyoruz ki, 12 Eylül'de solculara işkence yapıldığı gibi, sağcılara ve filmdeki çevresindeki gelişmelere kayıtsız "Mustafalar"a da yapıldı. 12 Eylül döneminde solcular da idam edildi, sağcılardan da idam edilenler oldu... Öyleyse, 12 Eylül cuntabaşının söylediği gibi, gerçekten de "sağa da, sola da karşı" mıydı? Başka bir açıdan yaklaşırsak, cunta "tüm ülkenin üzerinden geçerken" toplumsal sınıflar ve kesimler arasında hiç bir ayrım yapmadı mı? Öyle ya, cunta işbaşına gelir gelmez, grevleri kaldırıırken, lokavtlara da son vermemişiydi(???) Peki, patronlar "Artık gülme sırası bize geldi..." diye boşa mı konuştular?

Daha başka yönden bakalım konuya: 12 Eylül döneminde, Mustafa gözaltına alınıp işkenceli sorgudan geçmeseydi, Mustafalar açısından 12 Eylül "masum" mu olacaktı? Başka bir deyişle, 12 Eylül işçi Mustafa'nın yaşamını yalnızca işkenceli gözaltıyla mı alt-üst etmiş oluyor? Örneğin, daha 24 Ocak kararıyla başlayan ve en sıkı biçimiyle cunta döneminde uygulanan

iktisat politikaları, Mustafaların yaşamına nasıl yansımıştır? Ya da, Mustafaların sendikal haklarını budayan yasal düzenlemeler, sofralarındaki ekmeği nasıl etkilemiştir?

Bütün bu noktalarda, yönetmen tam bir yanılsama içerisinde. 12 Eylül darbesi, bir karşı-devrimdir; en başta da devrimcilere karşıdır; işçi ve emekçilerin ekonomik ve demokratik haklarını savunan devrimci ve demokratik mücadeleyi kırmak, emperyalistleri ve onun ülkemizdeki uşaklarını korumak için yapılmıştır. Faşist cunta, politik olarak devrimci ve demokratlara, sınıfsal olarak işçi ve emekçilere saldırmıştır. Diğer bir deyişle "tüm ülkeyi" ezmiştir.

Yönetmenliğini Ömer Uğur'un yaptığı film; Montpellier Film Festivalinde (1992) "Yılın En İyi Senaryosu", Yunus Nadi Ödülleri'nde de yine "En İyi Film Senaryosu" ödülleri aldı. Yönetmenin uzun yıllar çekmeyi planladığı, fakat maddi nedenlerden dolayı yapamadığı Eve Dönüş filmi, 12 Eylül döneminde idam edilen Seyid Konuk ile TARIŞ direnişlerinde yaranan ve daha sonra askerde iken öldürülen Semih Önkın'a adanmış.

Filmde Mustafa'nın karısı rolünde oynayan Sibel Kekilli, 43. Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde En İyi Kadın Oyuncu Ödülünü kazanırken, işkenceci komiseri canlandıran Civan Canova ise En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu Ödülü'nü aldı. Civan Canova'yı Yılmaz Güney'in Arkadaş adlı filminde arabaların lastiğini patlatan uzun saçlı genç rolünden hatırlarsınız. İşkenceci olarak rol aldığı filmde gerçekten iyi ve gerçekçi bir performans sergiliyor. Mehmet Ali Alabora ise genel olarak önceki rollerinin etkisinde kalarak Memoli karakterini oynuyor. Filmdeki mimik ve hareketleri, yine dizide oynadığı Memoli karakterinin mimik ve hareketleri. Diğer oyuncuların performanslarına göre değerlendirecek olursak Memoli daha geride kalıyor.

Emret Komutanım, Hemşo, Çılgın Bediş, Son Urfalı, Ekran Aşıkları gibi dizi ve sinema filmleri yöneten Ömer Uğur, finansman nedeniyle uzun süre yapamadığı Eve Dönüş filmi AB'nin oluşturdugu 'Eurimage' ve çeşitli firmaların sponsorluğunda gerçekleştirildi. Son dönemlerde sponsorsuz filmin olmadığı filmlerin sinema açısından bir bağımlılık getirip getirmediği sorgulanmalıdır. Ekonomik bağımlılık ideolojik bağımlılığı da beraberinde getirmiyor mu yoksa?

Bir kez daha ve zorunlu olarak AB

Kitap Tanıtım

Sibel Özbudun
Temel Demirer

Türkiye'de henüz yüksek sesle telaffuz edilmese de, konuyla ilgili herkesin bildiği bir "sır" var: Türkiye'nin AB seyr ü seferinin giderek çıkmaz bir sokağa yönelmekte olduğu.

Bunun hepsinin burada sıralanması olanaksız pek çok nedeni var. Ama sani-

rım genel çerçevesi şöyle çizilebilir. ABD'nin -ağırlıklı olarak yükselen rakipleri Çin, Rusya, Şanghay İşbirliği Örgütü karşısında elini güçlendirmek üzere, züccacıyei dükkânına girmiş bir fil durumuna düşmeyi de göze alarak hızlandırdığı dünyanın belli başlı enerji koridorlarını temellük etme girişimi ve bu girişimin Müslüman ülkelerde karşılaştığı direnç, Avrupa Birliği'ni hiç de hazırlıklı olmadığı bir "Medeniyetler Çatışması" görüntüsünde taraf olmaya sürüklendi. Böylelikle

AB 2000'li yıllara, sürekli zemin, inisiyatif ve güç kaybettiği bir hâlde girdi. Önce Fransa, ardından da Hollanda olmak üzere AB halklarının neo-liberal AB Anayasası'na "hayır" demesi, genişleme sürecinin yarattığı aşılması zor sıkıntılar, işsizlik başta olmak üzere yoğunlaşan toplumsal sorunlar, AB üyesi ülke yönetimlerinin sıkıntılarını katmerlendiren gelişmeleri oluşturdu.

AB'yi Türkiye'nin resmileşen adaylığı karşısında bitmez tükenmez ayak sürüne, çatıyı yük-

seltme, talepleri arttırma taktiklerine sürükleyen durum, AB açısından özetiyle bu. Tabii işin bir de Türkiye cephesi var. Türkiye egemenlerini oluşturan elitin bir kesimi, AB'ye girmenin yüzüyla yakın süredir nemalandıkları egemenliğin kısmi devri anlamına geleceğini ve pozisyon kaybına uğramalarına yol açacağını kavradıkça, bir başka deyişle tehlike somutlaştıkça, karşı-direnşi daha da sertleştiriyorlar.

Bu argümanlar, Türkiye'nin AB yandaşlığı-karşıtlığı (pseudo-) ekseninde yarılan siyaset sahnesinde taraflarca sıkça dile getiriliyor, tartışılıyor.

Ancak (pek tartışılmayan bir konu var, AB'nin ne'liği. ABD'nin 11 Eylül sonrası hamlesiyle kadükleşmiş, ikincilleşmiş gözükse de emperyalist bir girişim olduğunu, neo-liberal bir "geist" (tin/ruh) ile damgalandığını dile getirenlerin sayısı o denli azaldı ki - kendilerine "sosyalist" diyenler arasında dahi...

Sibel Özbudun ve Temel Demirer'in kaleme aldıkları yazılardan oluşan Avrupa Birliği ve Çok-kültürcülük Yalanı tam da bu amaçla, AB'nin emperyalist, neo-liberal bir girişim olduğunu, tarihsel arkaplanını da sergileyerek göstermeyi amaçlıyor. Kitapta AB'nin retorikleri, "demokratiklik", "sosyal model" olma iddiaları gerçeklerin, olguların mihenk taşına vurularak kıyasıya eleştirilirken, Türkiye-AB müzakerelerindeki sorunların da üzerinden atlanmıyor.

Kitapta özel bir bölümün hasredildiği "Çok-kültürcülük" bahsi ise, ihtiva ettiği "etnik" ve "kültürel" tınılar nedeniyle sol-muhafiz kesimlerce de büyük ölçüde benimsenmiş bir projeyi, çokkültürcülük önerisini tartışmaya açmakta. Özetle, çokkültürcü "siyasa"ların teritoryal hakları ihtiva etmediği, etnik azınlıkların siyasal katılım mekanizmalarını güvence altına almadığı, hatta etnik azınlıkları ırkçı saldırganlığa karşı koruma da dahi başarısız kaldığı gibi, etnik elitin pozisyonunu güçlendirme, dolayısıyla da devletlerle müzakereyi tekellerine almasını sağlayacak şekilde güçlendirerek etnik grup içi dengeleri de bozma riski içerdiği tartışılıyor bu bölümdeki yazılarda.

Dolayısıyla Avrupa Birliği ve Çokkültürcülük Yalanı okuru pek çok bakımdan bilgilendirilen, düşüncüyü kısırtıran, AB mevzuunda tartışılması gereken kalemleri çeşitlendiren bir yapıt. Akıllarımızı sağcıysa solcusuyla "AB yandaş liberaler" ile "AB muhalifi milliyetçiler"i yarattığı anafordan kurtaracak kanalları açması da cabası...

YÇKM atölye kayıtları devam ediyor

- ✓ Bağlama
- ✓ Gitar
- ✓ Yan Flüt
- ✓ Fotoğraf
- ✓ Koro
- ✓ Konservatuvara Hazırlık
- ✓ Resim
- ✓ Tiyatro

Adres: Mahmut Şefket Paşa Mah. Mithat Paşa Cad. Kervan Pasajı No:3/3 Okmeydanı/Anadolukahvesi İSTANBUL
Tel: (0212) 256 74 68

Emperyalist saldırganlığa ve kültürel yozlaşmaya karşı

9. Enternasyonal Yılmaz Güney Gençlik Kültür-Sanat Festivali'nde Buluşalım

Yarışma dalları ve jüri üyeleri

MÜZİK Kemal Dinç-Medet Aslan-Eşref Tokel	ŞİİR E. Ali Yağan-Emekçi-Zeynel Abidin-Hıdır Uludağ
TİYATRO Tuncay Erenay-Kazım Dilekçi-Cüneyt Sezer	ÖYKÜ Muzaffer Oruçoglu-Ömer Leventoglu E. Ali Yağan
HALK OYUNLARI Elvan Sarıççek-Nuri Akyüz-Murat Aydın	VE Fotoğraf-Resim-Heykel vb. El Sanatları Sergileri

Tarih: 25.11.2006
Saat: 11:00
Giriş: 5 Euro
Yer: Saalbau Stadthalle Bergen Marktstr. 15 60388 Frankfurt am Main

Düzenleyen: Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi
Tel: 0178-5477258
e-mail: festival2006@hotmail.de
web: adgh.org

Doğanın değil, egemenlerin zulmü

Geçtiğimiz günlerde meydana gelen ve özellikle Kuzey Kürdistan'da etkili olan sel felaketinde 40 civarında insan yaşamını yitirenken, milyarlarca liralık maddi hasar meydana geldi. Yetkililer tarafından “abartılacak bir şey yok” denilerek geçiştirilmeye çalışılan bu olay ‘doğal felaket’ şeklinde açıklansa da devletin gerekli önlemleri almaması, bunun yanı sıra bölgeler arası ayrımcılık yapılarak çalışmaların bilinçli kısıtlanması; yaşananları ‘doğal’ olmaktan çıkartıp sistemin felaketi durumuna getiriyor

Kışın gelmesiyle birlikte ülkemizde etkili olan yağış beraberinde felaketleri de getiriyor. Özellikle İstanbul, Rize, İskenderun, Diyarbakır, Şanlıurfa’da etkili olan yağışlar en çok Kuzey Kürdistan’da etkili oldu. Geçtiğimiz ay içerisinde meydana gelen sel felaketinde 22 kişi hayatını kaybetti. 70 bin hektarlık pamuk sular altında kaldı, bölgede kriz masası oluşturuldu. Vatandaşlar su tahliyesine başladı. Su baskınlarından Batman merkez, Beşiri, Şırnak’ın Uludere ve Silopi ilçeleri de etkilendi. Bölgede bazı köylere ulaşım kesildi. Batman merkez, Şanlıurfa, Çınar merkez ve köyleri ile Bismil köy okulları tatil edildi. Su baskınlarının yaşandığı Batman, Şırnak, Mardin ve Diyarbakır’da çok sayıda ev ve iş yerinde meydana gelen hasarın yanı sıra, ekili tarlalar da zarar gördü. Birçok küçük ve büyükbaş hayvan sulara kapılarak telef oldu. Sel tehdidi altındaki köyler boşaltıldı.

Aslında yaşanan sel felaketine insanla doğa arasındaki mücadele olarak bakarsak, ülkemizde yaşanan bu sel felaketini de daha önce, gerek ülkemizde, gerek dünyanın her yerinde tarihler boyu yaşanan sel, deprem, fırtına, kuraklık gibi doğanın insana zulmü olarak

açıklayabiliriz. Ama hemen aklımıza depremleri hiç eksik olmayan Japonya geliyor, toprakları deniz seviyesinin altında olan Hollanda geliyor. Ama bunlar zengin gelişmiş emperyalist ülkeler diye düşünebiliriz. Ama her konuşmalarında ağızlarından hiç düşürmedikleri ‘biz büyük bir ülkeyiz’ şeklindeki ülkemiz egemenlerinin açıklamaları da aklımıza geliyor. Ve insan şunu sormadan da edemiyor: O zaman neden bizim ülkemizde bu gibi ‘doğanın yol açtığı felaketler’ kader olarak görülüyor. Madem ki büyük bir ülkeyiz, neden bu gibi doğal afetlere karşı, korumasız ve çaresiz kalıyoruz. Biz söyleyelim. Başını ABD’nin çektiği emperyalist devletlerin finans kuruluşu olan IMF’ye ekonomimizi emanet edecek kadar büyüüz. Meşhur 15 günde 15 yasa fermanıyla, tarımda tü-tünden pamuğa, fındıktan ayçekirdeğine, üzümünden şekerpancarına, hayvancılığa kadar koyulan kotalardan, sağlıktan eğitime, iş yasalarından F tipi hapishanelere, ABD’nin emriyle Lübnan’daki işgali desteklemek için gönderilen askere kadar, kısacası ülkenin yönetiminde bir numaralı söz sahibi olan bir emperyalist kuruluş olarak IMF ülkeye hükmediyor. Yaşamın her alanında yaşadığımız bu felaketlerin kader olmadığı IMF’nin ve onun temsilcisi olduğu

emperyalist kurumların zulmü olduğu açıktır. Büyüklüğümüz bağımsızlığımızın sınırları kadardır. Ülkemizin ekonomiden sağlığa, eğitimden siyasal iktidarına kadar, emperyalistler ve onların sadık uşakları komprador burjuvazinin iktidarı altında ne kadar bağımsızlıktan söz edilirse o kadar bağımsızız.

Abartılacak bir şey yokmuş!

Yaşadığımız, bu felaketlerin doğanın bir zulmü değil, ülkemiz egemen sınıflarının ve onların efendileri olan emperyalist haydutlarının zulmü olduğunu çok iyi bilmeliyiz. Bakın ülkemiz egemenleri yaşanan sel felaketiyle ilgili ne söylüyorlar: Hükümette olan partinin üyeleri başta Başbakan Erdoğan olmak üzere “Abartılar oluyor, onlar da bizi üzüyor. Sanki dünyanın hiçbir yerinde bu tür şeyler olmuyor. Dünyanın en gelişmiş ülkelerinde bile bu doğal afetleri engelleme gücü var mı, yok. Hepsinde oluyor. Bir geldi mi bu doğal afet, alır götürür”. Erdoğan yaptığı bu açıklamayla adeta yaşanan sel felaketini, halkın kader deyip sineye çekmesini istiyor. Muhalefet ise halkın maruz kaldığı felakete çözüm aramak yerine, AKP ile aralarındaki kilit savaşında, yaklaşan seçimlerle beraber bir seçim kozu olarak kullanmak gayreti içerisinde ve bu yüzden suçlu AKP’ye atma çabası içerisinde.

Yaşanan bu ve benzeri olaylar ‘doğal felaket’ şeklinde açıklansa da siyasi iktidarların gerekli önlemleri almamaları, bunun yanı sıra bölgeler arası ayrımcılık yapılarak çalışmaların bilinçli kısıtlanması; yaşananları ‘doğal’ olmaktan çıkartıp sistemin felaketi durumuna getiriyor. Diyarbakır’da 40’ın üzerinde kişinin yaşamını yitirmesine neden olan olaya müdahale edilmediği gibi, “abartılacak bir şey yoktur” denililiyor. Bunu telaffuz eden kişinin, bir ülkenin başbakanı olması, tartışmanın bir başka yanıdır.

Bu tür durumlarda devreye konan devlet kurumları mevcutken, hem de günler ön-

cesinden böyle bir durumun olacağının haberinin olması ve bu duruma karşı herhangi bir önlemin alınmaması, yapılan çifte standartın en iyi örneğidir. Bölgede yükselen feryatlara rağmen, ortada da ne Kızılay, ne sağlık personeli, ne de diğer kurtarıcı ekipler mevcuttu. Ülkenin üçte biri sular altında kalıyor, halen abartılacak bir şey yok ise, hangi yüzle bu ülkenin yöneticisi olduklarını söyleyebilmektedirler. Riyakarlığın bu kadarını anlamakta zorluk çekenler var ise, döndüp de bunların hangi sınıfsal, sosyal, siyasal, kültürel zeminden beslendiklerine bakması gerekir.

Bunların gidip de Diyarbakır, Batman, Şırnak ve Mardin’de yakınlarını kaybetmiş insanların acılarını yakından görme cesaretleri var mıdır? Ya da diğer Kürt illerinde oluşan hasarları yakından gözlemleme cesaretleri var mıdır? Yıllarca imha ve inkara maruz kalmış bölgenin 40 civarında insanını sellerde yitirmesinin, bunlar açısından herhangi bir önemi olmadığı gibi, çeşitli demokratik kitle örgütleri tarafından yürütülen yardım çalışmalarında da engellenmeye çalışılıyor. Bu sellerden etkilenen hane sayısı 12 bin 579’dur. Zarar gören nüfus sayısı ise 62 bin 851’dir. Bunun yanı sıra yaşanan can kayıpları, bu sistemin insana verdiği değerin somut belgesidir.

Her zaman olduğu gibi yine suçu bölge insanına atıp kurtulmaya çalışmaktadırlar. Evleri dere yataklarına yaptıkları için sel sularına kapılmışlar diyip, her zamanki pişkinliklerini ortaya koymaktadırlar. Bir bölgenin sular altında kaldığından bahsediliyor. Bu durum, felaketin büyüklüğü hakkında hiçbir şey ifade etmiyor muş gibi, kalkıp da zarara uğrayanların sel yataklarına ev yaptıkları için zarara uğradıklarını söylüyorlar. Bu rezaletin hesabını vermek ve zarar azaltmak için, bölge halkıyla dalga geçmek yerine, bölge halkıyla dalga geçmek gibi, her defasında yaşananın “basit”liğini anlatmaları, bu kişi ve kurumların halkımıza karşı insanlığını dahi kaybedecek kadar düşmanlaştıklarını göstermektedir.

Siyasal bakışlar ne olursa olsun, yaşana-

cak felaketler karşısında bir yardım elinin uzatılması insani görevdir. Fakat bunların nezaketten de olsa, böyle bir girişime kalkışmamaları, bölge insanına yönelik besledikleri fikirlerin pratikteki yansımalarıdır. Halkların emeği üzerinde, rant planları yürüten, yaşanan felaketlerde çekilen acıları yok sayarak, her şeyin ‘normal’ olduğunu söyleyenler, geçmişte olduğu gibi, bugün de ezilenlerin öfkesinden kurtulamazlar. Yaşanmışların bıraktıkları izleri bir tarih olarak üzerlerinde taşıyan emekçi yoksul halklar, er ya da geç, bu vurdum duymazlığı hatırlatıp, baskı ve zulümden beslenenlerden hesap soracaklar.

Yaşananlar plansız ve çarpık kentleşmenin sonucudur

Çevre Mühendisleri Odası ve Türkiye Mimar ve Mühendisler Odası tarafından yapılan açıklamalarda ise yaşanan sel felaketlerinin plansız ve çarpık kentleşmenin bir sonucu olduğu belirtilerek “Türkiye’de son günlerdeki yağışlar, yağmur sularının sel felaketlerine dönüşmesine neden oldu. Metropolden yoksul kentlere ve kıyı bölgelerine kadar yaşamı alt üst eden yağışlar, onlarca kişinin hayatını kaybetmesine yol açtı. İstanbul, Diyarbakır, Mardin, Şırnak, Şanlıurfa, Batman, Muğla, Antalya

ve Mersin gibi yerleşim yerleri, merkezi ve yerel yöneticiler tarafından, plansız ve çarpık kentleşmeye ve politikasızlığa terk edildi.

Türkiye’de en önemli sorunlardan biri olan altyapı eksiklikleri ne yazık ki bugüne kadar tam olarak giderilememiş, merkezi ve yerel yönetimler tarafından yapılan çalışmalar yetersiz kalmıştır. Plansız ve düzensiz kentleşme, tarım arazileri üzerine yerleşim planlarının uygulanması, orman alanlarının yok edilmesi, dere yataklarımıza ve kıyılarımıza bilinçsizce yapılan müdahaleler sonucunda ülkemizde yağışlar maalesef can, mal ve toprak kayıplarına neden olan sel felaketlerine dönüşmektedir” denilmektedir.

Sorun gayet açık ve nettir. Deprem ve sel gibi doğal afetlerin neden meydana geldiğini sormuyoruz, aslında bu da sorgulanmalıdır ancak bu olay özgünlüğüne bu tür afetlerin neden ülkemiz gibi yarı-sömürge ülkelerde çok can ve mal kaybına yol açtığı sorusu sorulduğunda egemenlerin hep telkin ettiği “doğal afet kader” gibi yaklaşımların da anlamsızlığı ortaya çıkmaktadır. Şunu unutmayalım ki; bırakalım insanca yaşamayı, burjuvazi kendinden başka herkesin yaşamasına ancak ve ancak yine kendi çıkarları açısından tahammül eder. Ve yine unutmayalım ki; bizim halk olarak insanca yaşamamızın yolu, bizim değil, onların sisteminin sular altında kalmasıyla mümkündür.

HALKIN GÖZÜYLE

Sel ve devletin tutumu

SORULAR

1- Diyarbakır ve çevre illerinde yaşanan ve 43 kişinin hayatını kaybetmesine neden olan sel felaketi yine yoksulları vurdu. Yaşanan bu “doğal” afetler ezilen halkların kaderi midir?

2-Yaşanan sel felaketi sonrasında devlet erkanının yaptığı “abartılacak bir şey yok” yönlü açıklamayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

3-Daha önce ülkenin çeşitli yerlerinde yaşanan benzer felaketler sonrası hemen harekete geçen yöneticilerin, bu yaşanan felaket sonrasında ilgi-sizliğinin ve yapılan yardım çalışmalarını engellemeye çalışmasının nedeni sizce nedir?

YAVUZ ASLAN

Engin Elmacı

- Öncelikle ölenlere Allah’tan rahmet, ailelerini acil şifalar diliyorum. Kader değil, alt yapı eksikliği. Bunun önlenmesi elimizde olan bir şey, ama yapılmıyor.
- Bir yetkili 43 kişinin ölümünden sonra bunu diyorsa, helal olsun!
- Katılıyorum. Bu durumda

RECAİ DİNÇ

Recai Dinç

- sadece devletten bir şey beklenmemelidir. Bizim de mağdurlara yardım etmemiz lazım.
- Yoksullara yardım yapılmıyor, kendi kaderlerine bırakılıyorlar.
 - 43 kişiden sonra hala abartılacak bir şey yok diyorlarsa, daha ben ne diyeyim.

SÜHEYLA KAMER

- Bölge halkının Kürt olmasıdır.

Süheyla Kamer

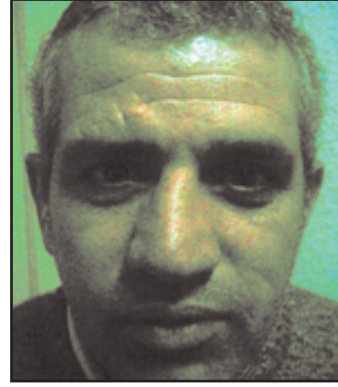
- Kesinlikle kader değil, Alt yapı yetersizliği. Bu olay, halka karşı siyasi iktidarın politik durumu bir kez daha ortaya çıkmıştır. İnsanların yoksul bırakılması bu politikaların kimin için üretildiğini açıkça ortaya koymuştur. Halka karşı duyarsızlık

ENGİN ELMACI

var. Yaşanılan bir trajedidir. Duvarlı olan her kesin felaketten mağdur insanlara yardımda bulunması gerekir

- Kesinlikle üslupsuz bir tavırdır. 43 kişinin ölmesinden sonra hala böyle bir açıklama yapılması, sistemin politikalarını bir kez daha ortaya koymaktadır. Halkın yaralarını iyileştireceklerine iyice kanatıyorlar.

NEŞET GÜÇMEN

- Diğer bölgelere bu şekilde davrandığına dair bir bilgin yok. Bölgede yaşayan halk açısından bakıldığında bir sorun ve buradaki halka karşı sistemin yapısını gösteriyor. Kürt olmaları bir neden, ancak fakirlere karşı hep aynı şekilde, yani duyarsız, halkı yok sayan anlayış var. Her yerde yoksulların hakları budanmaktadır.

Yavuz Aslan

- Yoksulların kaderi değildir. Bunun kader olmaması lazım.
- Bence abartılacak bir şey yok, olan bir doğal afetdir.
- İhlal yapılmıştır, gerekli tedbirler alınmamıştır.

Mehmet Görel

- Zamanında önlem alınmazdı böyle olmazdı. Yetkililer duyarlı olsaydı bu ölümler yaşanmazdı. Yetkililer halkı uyarmamak ile yoksul insanları kaderlerine terk etmiştir.
- Yaşanan can kayıbindan sonra devletin hala böyle bir şey diyebilme hakkı yoktur. Daha önce başka ülkelere yardım yapılmışsa, kendi halkına da yardım yapması gerekir.
- Yıllardır devam eden poli-

tikalardır. Farklı bir şey yok. Halkın Kürt olması dışlanmasına sebep olmuştur.

Neşet Güçmen

- Dünyanın her yerinde bu felaketler yoksullara zarar veriyor. Bölgedeki felaket, alt yapı eksikliğinden dolayı can kaybına sebep oldu. Bu felaketin yaşanmasındaki en önemli etken alt yapı ve sosyal bilinç eksikliğidir.
- Yıllardır bölge halkı görmezden gelinmiştir. 43 kişinin ölümünden sonra nasıl böyle bir konuşma yapabiliyor bu insanlar? Bizlerin de bu felaketten zarar gören insanla dayanışma içinde olmamız lazım.
- Bu, özünde devletin her yerde gösterdiği duyarsızlıktır, siyasi bir bakış açısının göstergesidir. Daha önce yaşanan doğal afetlerde de devletin tutumu aynıydı.